

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 - Sayı: 25 - 25 Kuruş

2 - Kasım - Çarşamba - 1948

GILDA KRİSSİNİN KARDEŞİ OLMADIGINI BİLDİĞİ İÇİN DAYATMAKTADIR. ARALARINDA AKRABALIK DAHI OLMAMASI LAZIMDIR. KENDİSİ BİR BEŞLEMEDİR. FAKAT KRİSSİYE FEVKALADE BENZEMEKTEDİR. SAYET KRİSSİ FRED'E KENDİSİNİ ŞİKAYET EDECEK OLURSA, O DA BU ESRARLI BENZEYİŞİN GİRRİNİ AÇIKLAMASINI İSTİYECEKTİR.

25/49

ŞAYET SEN BİRŞEY SÖYLEMİYECİK OLURSAN BENİM DEMEK İSTEDİĞİM BİRŞEY YOK. BELKİ ŞİMDİ SENİN KIZINI NEDEN SEVMEDİĞİNİ ANLIYABİLİRSİN.

NE DEMEK İSTİYORSUN GILDA?

GILDA KONUŞMAYA TEŞEBBÜS EDİYOR, FAKAT KORKUDAN AĞZINI AÇAMIYOR.

BENDE KENDİME GÖRE BİR HAYAT TARZI HAZIRLIYORUM. BLINA MANİ OLURSAN VAYHALİNE!

SENİN BÜTÜN DÜŞÜNDÜKLERİN HAYAL MAHSULÜ SEYLER. BEN SENİN CİLGİNLİKLER YAPMANA MANİ OLACAĞIM.

BLI SIRADA FRED UYANIR VE BİTİŞİK ODAYA GEÇER.

NE VAR? NE OLLUYOR?

ONA SOR, BANA NE BAKIYORSUN

KRİSSİNİN ŞİMDİ GILDAYI KAROLUN YANINDA NE VAZİYETTE BULDUYSA ANLATMASI LAZIMDIR. AMA BUNA CÜRET EDEMİYOR.

HİÇ CANIM. FOCLUĞUN AĞLADIGINI DUYDUK. İKİMİZDE GELDİK AMA YANILMIŞIZ.

KAROL UYLUYOR. HAYDI SENDE YAT KRİSSİ UŞUYECEKSİN.

FRED UYKUSLU OLUĞU İÇİN GİDER. HAKLI OLDUĞUMU GÖRLÜYORMUSUN?

FREDİ BOŞ YERE LİZMEK İSTEMEDİMDE Ondan. AMA BENİ KORKUTTUGUNU ZANNEDİYORSAN YANILIYORSUN

SEN BANA KARŞI HİÇ BİRŞEY YADAMASSIN. ARAMIZDA BU ESRARLI BENZERLİK VAR AMA BEN SANA FENALIK EDECEK DEĞİLİM. YALNIZ, ARTIK KÖYDEKİ ANNENİN EVİNE DÖNECEK DEĞİLİM. SERİ VESELOFKİ GELİN ÇİYE KADAR BURADA NEYORKTA KALACAĞIM.

GILDA GILDA! ALLAH AŞKINA...

SAYFAYI FEVERİNİZ.

NEVYORKA BENİM İÇİN GELİYOR. BENDE ONU BÜTÜN RUHUMLA SEVİYORUM. ONUNLA BULUSACAGIZ. TABİ BENİM ONLA KALMAMA MANİ OLAMASSIN.

GILDA!

25
50

GILDA GIDİNCE KRİSSİ KENDİNİ BİR KOLTUĞA ATTI.

BÜTÜN RUHU İLE SEVİYOR.. BUDA BİR NEVİ AŞKTIR. BU KORKUNÇ ŞEYE NASIL MANİ OL MALI? DOĞRU YU SÖYLEYECEK OLSAN BENDEN NEFRET EDECEK VE SONRA FREDE SÖYLEYECEK. OH!.. SUSMANA DA İNKAN YOK!

ZAHİREN SAKİN BİR KAÇ GÜN DAHA GEÇER. FAKAT KARIŞININ UZUN TÜVE Sİ KINTISI FREDİN GÖZÜNDEN KAÇMAZ.

KRİSSİ GILDA NE ZAMAN GİDECEK?

ZANLIDEKSEM AY SONLUNDAN EVVEL DEĞİL DAHA İKİ KONSER VERECEK!

SERİ VESELOF-KİNİN YARIN NEV-YORKA GELECEĞİNİ GAZETEDEN OKUDUM. GILDANIN ÇOK MEMNUN OLANI ZAN-NEDİYORKUM.

KRİSSİ NE YAPIYOR-SUN? NE ZAMAN Şİİ ALLAHIN BELASI PI. YANİSTİN İŞİNİ SÖYLESEM MUHAKAK BİR SEYOLLIYOR.

Bİİ ADAMIN GILDA İÇİN BİR TEHLİKE OLMASINDAN KORKUYORUM.

VESELOF-KİNİN İSMİNİ DUYAR DUYMAZ KRİSSİ ELİNDEKİ FİNCANI DÜŞÜRÜR.

GILDA KAPIDA BELİRİR. ÇOK SIK BİR ELBİSE GİYMİŞ VE BİRKAT DAHA GÜZELLEMİŞTİR.

KRİSSİ BENİM İÇİN ÜZÜLMENE. BESİNCİ ÇADDE-DE NOBLELİ BİR APARTMAN TUTTUM. ANNEHE-DE GELMESİ İÇİN MEKTUP YAZDIM. KAZANDIĞIM PARA İLE BURADAKİ BİR MASRAFI YAPABİLİRİM.

GILDA GİDİYOR-SUNA-MA...

ARKASI VAR

Bir Mart gecesi, doktor Morbidus'un sanatoryomunun önünde gayet lüks ve lüks olduğu kadar da garip bir otomobil durdu. Şoförün yanında kaskatı kesilmişcesine oturmakta olan uşak, derhal aşağıya inerek sanatoryom bahçesinin parmaklıkları kapısındaki zile bastı. Hastaların uyanık ve sıhhatli-lerin de derin bir uykuda bulundukları binanın içi çın çın öttü. Lâkin bilhassa karaciğer ve safra kesesi ameliyatlariyle tanınmış olan profesör Morbidus'un sanatoryomunda kimse uyanmadı.

Uşak, bir daha, bir daha zile bastı kapıcı nihayet sesi duydu. Homurdana homurdana yatağından kalkarak kapıya yanaşınca muazzam otomobili ve şık uşağı görüp yüzü güldü. Öyle ya, bu kadar zengin bir müşteri. bu gece rahatsızlığı için herhalde okkalıca bir bahşış verirdi. Kapıyı açarken uşak:

— Çabuk, çabuk.. Beyefendi hazretleri pek rahatsız.. Hemen profesöre haber verin!.. Diyordu.

Kapıcı, hiç birşey söylemedi. Geceyarısı profesörü yatağından kaldırmaya gelen müşteri, herhalde bir milyarder veya hiç değilse milyon olmalıydı. Efendisinin odasına seğırtti. Doktoru uyandırdı. Profesör acele ile giyinip aşağıya inince uşak yine:

— Derhal gitmemiz lâzım sayın profesör!.. Dedi Beyefendi pek rahatsız..

Doktor ufak alet çantasını alıp otomobile bindiği ve araba hareket ettiği zaman sordu:

— Kimdir bu Beyfendi oğlum?..

Uşağın cevabı şu oldu:

— Azrail!..

Otomobil, müthiş bir hızla gidiyordu ama hiç bir gürültü veya sarsıntı duyulmuyordu. Doktor içinden: "Galiba rüya görüyorum!" diye düşündü. Öyle ya!.. Azrail de hastalanır ve doktor çağırır mı?..

Sanatoryomdan hareket edeli beri beş dakika olmamıştı ki sarp yollar arasından ve karanlık bir yerden geçmeğe başlamışlardı. Doktor hâlâ: "Bir kâbus görüyor olmalıyım!" diye düşünüyordu. Fakat yavaş yavaş rüya görmediğini de hissetmeğe başlar gibiydi.. Sakın bu azrail meselesi, esrarengiz bir iş olmasın?.. Başka birşey mesele!

Bu anda otomobilin durduğunu bile hissetmeden kapı açıldı. Uşak hürmetle eğildi:

— Geldik, Sayın Profesör!..

Ve kendisi öne geçerek doktoru, saray kadar muhteşem bir binaya sokup, mermer merdivenlerden çıkardı. Geniş ve gayet mükellef döşenmiş bir salona soktuktan sonra:

— Lütfen istirahat buyurunuz, Beyfendi şimdi gelirler!.. Dedi.

Profesör Morbidus bir türlü anlayamadığı bu esrarengiz işten ötürü fena hâlde sinirlenmiş, etrafına garip garip bakmaya başlamıştı, ki birdenbire karşısında birisini, "Azrail!" gördü. Bir ses:

— Sayın Profesörü, gecenin bu vaktinde rahatsız ettirdiğim için özür dilerim!.. Diyordu.

Azrail ile Hekim

Nakleden:
M. RONA

(Modern bir efsane)

Hekim, kalkıp eğildi. Ve karşısındakine baktıkça hem şaşıtı, hem de gülesi geldi. Azraili başka türlü tasarlamıştı.. Bu muydu?.. Herkesi korkutan azrail, bu ufak tefek, çelimsiz ihtiyar mıydı?.. Maamafih çok düşünmesine fırsat kalmadı. azrail:

— Kendimi çok fena hissediyorum.. Ölümüm yaklaştı!.. Diyordu.

Morbidus, şaşkın, sordu:

— Doğru mu iğitiyorum?..

Azrail gülümsedi:

— Vakıa benim ağzımdan böyle bir söz çıkması ve benim ölümünden korktuğumu söylemem garip-

kesesini ve kara ciğerini almak lâzımlı. Aldıktan sonra da sıhhatinin düzelebileceğinden hiç ümidim yok!.. Azrail, ürkek bir sesle sordu:

— Ameliyata dayanabilir miyim?..

— Ne diyorsunuz efendim.. Ben şimdiye kadar bu çeşit otuz bin ameliyat yaptım. Gözlerimi kapatır, yine ameliyat ederim. Okadar elim hafifdir ki hiç birşey duymazsınız bile.. Şimdi sizi bayıltayım da..

— Bayılırsam, tekrar ayılabilir miyim?..

Doktor, Azrail'in ölüm korkusuna gülümsüyerek:

Bir nişter darbesiyle Azrail'in karnını yarıdıktan sonra...

tir ama, ne yapayım ki doğrul.

— Galiba lâtife ediyorsunuz?..

— Hayır.. katiiyen!.. Eğer gayet ciddi olmyaydım sizi çağırır mıydım?.. Doktorları benden iyi bilen mi vardır?.. Benim size itimadım var!..

— Teşekkür ederim efendim!..

— Ne ise.. Şimdi beni muayene edin.. Ben hastayım.. Dalağım, safra kesem ağrıyor.. Eğer siz de beni tedavi edemezseniz öleceğim, sanırım!..

Azrail, böyle konuştukça ufalmış, doktor ise, önceki korkusunu yenerek durumu tabii bulmaya başlamıştı. Bir kanapeye çöken azraili sıkı bir muayeneden geçirdikten sonra:

— Mühim birşey değilmiş!.. Diye söylendi. Ufak bir ameliyat icabediyor!.. Bir saate kadar herşey hallolur..

İçinden de: "Vaziyeti fenal!.. Diye düşünüyordu. Dalağını, safra

— Şüphe mi var efendim?.. Dedi.

Biraz sonra Azrail, derin bir uykuya dalmış, kanapenin üstüne serilmişti ve doktor da aklından şunları geçiriyordu: "Vay alçak vay!.. Herkesin canını alırken tüylerin bile ürpermiyor da kendi canından ne kadar korkuyorsun?.. Ama şimdi artık elimdesin!.. Canım isterse, ölürsün.. Seni öldürmekle dünyayı senden kurtarmış olacağım!.. İnsanlığa bu iyiliği yapmazsam, ben de alçaklık etmiş olmaz mıyım?.."

Ve düşünceye daldı. Müthiş bir mücadele içindeydi. yüreğinde, doktorluk vazifesi ile insanlık vazifesi çarpışıyorlardı. Doktor olarak bu hastanın da hayatını kurtarmak vazifesiyle mükellefti!.. Lâkin insan olarak, bütün insanları Azrail'den kurtarmak, ne mükemmel bir iş olacaktı.

Nişteri elinde eviriyor, çeviri-

yor, ne yapacağını şaşırmış, bir karar vermeden duruyordu. "Deli miyim ben?.. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman ele geçer?.. Dünya bir kere Azrail'den kurtulsun, bir daha insanlar ölüm tehdidi altında yaşamıyacaklar.. Herkes ebedi ömre sahip olacak!.. Ne güzel şey bul!.."

Sonra aklına geldi: "Kurtarırsam bir gün gelip benim de canımı almakta tereddüt edecek mi?.."

O zaman fena kızdı. "Gebersin!.."

dedi.

Kararını vermişti. Bir nişter darbesiyle Azrail'in karnını baştan aşağıya yarıdı. İğili dinledi. Azrail artık nefes almıyordu: Ölmüştü! Sükûnetle ellerini yıkadı. Oradan çıktığı vakit uşağı:

— Çok yazık oldu!.. Kendisini kurtaramadık. Hastalık pek ilerlemişti!.. Dedi. Daha erken çağırılsaydım belki ümit vardı ama...

Bu sözleri gayet sakin bir eda ile söylemişti. İçinde ise fırtınalar kopuyor, Azrail'den kurtulan insanlığın sevinç feryatlarını duyorgibi oluyordu.

Uşak, profesörün paltosunu giymesine yardım etti. Sonra birlikte otomobile bindiler. Ve araba süratle yola koyuldu.

Böyle nekadar gittiler bilemiyordu. Birdenbire bir takım gürültüler duyuldu. Otomobil durdu. Profesör Morbidus, pencereden dışarıya baktığı vakit koskoca ve korkunç bir karaltı gördü. Bu karaltı kendisine:

— Af buyurun profesör, yaptığınız ameliyatın ücretini vermeği unuttuk!..

Derken bir zarf uzatıyordu. Profesör zarfı açtı. içinden bir milyon çıktı. İri karaltıya:

— Teşekkür ederim!.. Dedi.

Beriki cevap verdi:

— Bilâkis, benim size teşekkür etmem lâzım.. Çok yorulduz ama ne yapalım ki netice bir hiç oldu.

— Ya, ya.. Sormayın beni geç çağırılmışlar..

— Öyledir.. Babama ne zaman- dır söylüyordum, dinletemedim..

Morbidus, dehşet içinde, taş kesilip karşısındakine baktı:

— Vay.. Siz.. Onun oğlu musunuz!..

— Evet.. Ben Azrail'in oğlum.. Bundan sonra babamın işini ben yapacağım artık!..

İri karaltı, kayalarla kaybolurken otomobil de hızla yola koyulmuştu.

Morbidus, işlediği cinayetin boşuna olduğunu düşünerek içini çekti.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen 'dare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

Dallas, bir an öyle sevindi ki, lâkırda bile söyleyemedi. Çünkü Königin gelmesi demek, bir iz bulmuş olması demektir.

Kanadanın Montreal şehrinde Robert Dallasın, uşağıyla birlikte Astorya oteline indiğinden beri dört gün geçmişti. Fakat bomboş ve tahammül edilmez dört gün. Evvel-den kararlaştırmış oldukları gibi Kantinyi, otel garsonlarıyla ahablığı yoluna koymaya başlamış, Dallas gelince, o da zengin bir seyyaha yakışacak şekilde, şehrin gezmedik tarafını bırakmamıştı. Bu gezintileri esnasında kahvehaneleri dolamış, garsonlarla, taksi şöförleriyle belki bir ip ucu bulur, bir şeye öğrenirim diye konuşmuş fakat hiçbir neticeye varamayınca aradığı izin, tamamen silinmiş olduğuna kanaat getirmişti.

Kantinyinin de bir şey elde edememiş olması, canını sıkıyordu. Fakat Fransız, ırkına has o meşhur iyimserlikle daima ümitli görünüyordu. Bazan işviçreli bir oda hizmetçisiyle tanışıyor, bazan da bir Fransız dalgıçla ahab oluyordu ve onlardan bir ipucu elde etmeğe çalışıyordu. Her akşam Astoryanın garson veya hizmetçilerinden biriyle dansetmeğe veya Hamburgun meşhur kapalı havuzunda yüzmeye gidiyordu. Lâkin bütün bunlardan hâlâ bir netice elde etmiş değildi. Bu esnada ne Volftan, ne de Nedden bir haber almış olan Dallasda araştırılmalarının sağlam bir duvara çarptığı düşüncesi hasıl olmuştu.

Otel, yarı yarıya boştu. Müşteriler arasındaki yarım düzüne Amerikalı ve İngilizden ancak Brever ve arkadaşı Vilsonla ahab olmuştu. Barda tanışmışlardı. İkisi de can sıkıcı adamlardı ama, hiç değilse arkadaşı çalışırken, onun vakit geçirmesine yarıyorlardı ya... Nihayet iskambil oynamayı teklif etmişler, o da Breverin siyasî iktisat meseleleri üzerindeki bitmez tükenmez tıraşlarını savuşturmak için kabul etmişti. Brever, Amerikalı bir banker hesabına Almanyanın mali vaziyetini tetkik etmeğe geldiğini söylemişti. Arkadaşına gelince, boynuna Amerikan mahsul vaziyetinden bahsettiğine göre, toptancı bir tüccar olduğu anlaşılıyordu.

Lâkin işte Volf çıkagelmisti. Dallas, ümide kapıldı. Yağmur giddetle camlara çarpıyor, gürültüsü her şeyi bastırıyordu. Alman, pis sarı bir gamsele giymiş, saçlarını kökünden kazıtmış, yalnız okurken kullandığı altın gözlüklerini daima takarmışçasına burnunun üstüne yerleştirmiş, tam bir Cermen kılığına girmişti. Hattâ konuşurken Dallas, şivesinde biraz mübalâğaya kaçır gibi göründü.

— Ooo Mösyö Dallas!

Almanın bu resmi tavırlarını gören Dallas, yalnız olmadıklarını hissetti ve Vilsonun da arkasından gelmiş olduğunu gördü. Volf nazik bir tavırla ve koyu bir Alman şivesiyle konuştuğu Fransızcasıyla anlattı:

— Bazı işlerim için Berlinden buraya gelmiştim. Sizin de burada olduğunuzu haber alınca bir uğrıyayım dedim. Kanadadakiler ne yapıyorlar?

Vilson, geçmiş gitmişti, fakat Volf, rolünü yapmaya devam etti:

— Bu gece, Berlince hareket eden trenle dönmem lâzım. Fakat vakit varken şöyle bir yıkanıp tıraş olayım, dedim.

Dallas asansöre doğrulurken söylendi:

— Benim odaya gelin...

Dallasın daireesine girip de kapıyı kapatır kapatmaz, Volf alalelelele sordu:

— Bak hazret, bu otelde Brever adlı birisi varmış... Onunla tanıştın mı?

— Nasıl tanışmam? Şimdi iskambil oynuyorduk.

— Dikkat et, Amerikan Federal

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve heyecanlı Casus Romanı: 7

polisindenmiş...

İngiliz kaşlarını çatı.

— Polis mi? O da Feyni mi arıyor?

— Evet, Berlince gitmiş ve Alman gizli polisi Gestapo ile konuşmuş...

— Emin misin?

— Tabii eminim yahu. Bak anlatayım: Eski tabur arkadaşlarımdan birine rasladım. Şimdi Dahiliye Nezaretinde memur. Onun anlattığına göre Alman makamları Grundun peşindeymişler ve herifin Hamburgta bulunduğunu sanıyorlarmış. Brever de Alman makamlarıyla elbirliği ediyor. Senden şüphelendi mi hiç?

— Sanmam. Zaten kendisiyle kahve ve oyun arkadaşlığından ileri bir münasebetimiz de olmadı. Ne o, ne de arkadaşı Vilsonda, benim kim olduğuma dair, öyle aşırı bir merak sezmedim. Bu dediğin doğrusu Vilson da Amerikan polisi olmalı...

Ceymis Feyn telefonla konuşurken Lüksemburglu garson kulak misafiri olmuş...

Volf:

— Sana telefon etmenin veya telgraf çekmenin tehlikeli olacağını düşündüm. En iyi çare Hamburga gidecek ilk trene binmekti.

Dedikten sonra saatine baktı ve ilâve etti:

— Dönüş trenini kaçırmıyayım Robin. Arkadaşım Fon Zipenle yarın sabah saat yedide beraber kahvaltı edeceğiz, sekizde dairesinde olacak.

— Kendisine bu meseleye dair bir şeyler söyledin mi?

Volf, âdet edindiği gibi sessiz sessiz gülümsedikten sonra cevap verdi:

— Sen bana, Amerika hükümetiyle plânların pazarlığını yapan Grundun adamı Bartelsin, geçen Büyük Harpte Amerikada Almanya

hesabına casusluk yaptığını söylemedin miydi?

— Evet.

— Zipene, senlerden beridir Newyorkta noterlik yaptığımı ve birisi Bartelse bir miras bıraktığı için Bartelsi aramıya geldiğimi söyledim. Ne ben, ne de Bartels hakkında fazla bir kelimecik bile bildiği yok. Bütün bildiği, benim bu adamı aradığımdan ibaret. Onun bu işte bana yardım etmek isteyişi de kara gözlerime âşık olduğundan değil. O da Bartels vasıtasıyla Aksak Bacağı enseliyeceğini umuyor.

Dallas, arkadaşının başarısını över bir hareket yaptı:

— Aferin. Çok mükemmel hareket etmişsin!

— Anladığıma göre bir zamanlar Bartelsin Salzburg banliyölerinden birinde bir köşkü varmış.

Dallas, sıkkin bir tavırla: — Hayır, hiçbir haber yok! dedi.

— Peki sen ne yapıyorsun? Kantinyinin yardımıyla bir işler yapabildin mi?

İngiliz, hiç bir iş yapamayacağını anlatır tarzda içini çekti:

— Şimdiye kadar hiç bir şey elde edemedik. Kant bu akşam, vakitile Cimmi Feynin oda tutmuş olduğu altıncı katın garsonlarından biriyle gezmeğe çıktı. Maamafih hiç ümidim yok, Saat onbirde döneceğini söylemişti. Eğer biraz beklersen görürsün!

Fon König başını sallıyarak hayırladı.

— Olmaz, hemen gitmem lâzım. Breveri gözden kaçırma Robin.

Sonra üstünde bir horoz tüyü bulunan yeşil şapkasını başına geçirdi ve sordu:

— Nasıl, kılığım, kıyafetim iyi mi?

Dallas güldü ve arkadaşını kapıya kadar geçirdi.

Yarım saat sonra döKantinyi görünmüştü. Odaya yıldırım gibi girdi ve arkadaşına, kapıyı kapatmasını işaret ettikten sonra mırıldandı:

— Nihayet oldu!

İngiliz bir sırayışta doğrulmuştu.

— Ne oldu? Bir şey mi buldun?

— Ya çok şey, yahut da hiçbir şey..

— Söyle.. Çabuk söyle!

Fransızın tavırları, daha ziyade esrarengizleştirdi.

— Bu akşam birlikte gezmeğe gittiğim Jül aslen Lüksemburglu ve güzel Fransızca konuşuyor. Zavallının ödünü patlatmışlar, Çünkü Amerika Konsolosunun otele ilk yaptığı ziyareten sonra, otel direktörü, bütün müstahdemleri yanına çağırarak ve Feyn meselesine dair en ufak bir şey ağzından bir şey kaçırmanın derhal Konsantrasyon kampına gönderileceğini bildirmiş. Böyle olmasına rağmen, biraz evvel, adamakıllı içirdikten sonra dilinin altındaki baklayı çıkarttırdım.

— Eh, ne dedi?

— Feynin kaybolduğu gece Jül altıncı katta nöbetteymiş. Delikanlı, onu çağırarak ve viski, soda istemiş. Jül de getirmiş tabii. Feyn telefon ettiği zaman saat onbiri geçiyormuş ve Jül, Amerikalının telefonunda söylediklerinden şunları duymuş: « Şimdi geliyorum! » Sonra bir de sokak ismi işitmiş: « Lotsen Kay ».

— Lotsen Kay mı?

— Dur canım. O zaman Fey telefonda konuştuğu adama demiş ki: «Durun kapatmayın, not edeceğim!» demiş. Ve Jüle işaret ederek garsondan bir kurşun kalem istemiş. Sonra da telefonun yanbaşında duran yemek listesinin arkasına birkaç kelime karalamış. Garson, Lotsen Kayın, eski limanda ve Sen Pole yakın bir sokak olduğunu bildiği için âdeta meraklanmış. Çünkü mahalle, adı kötü çıkmış bir mahalle. Lâkin Feyn gibi zengin bir Amerikalının, gecenin ortalık yerinde böyle bir mahallede ne işi olabileceğini düşünmüş durmuş.. Onun için, delikanlının ne yazdığını, şöyle bir göz atıp okumuş, bakmış ki « Helga Kahvehanesi » yazıyor. Bir an sonra Feyn, listeyi yakalamış; şapkasını, mantosunu ve valizini almış, koşarak çıkıp gitmiş..

— Bu kahve, ne biçim kahve?

— Jül de bilmiyor ve öğrenmek de istememiş. Fakat ben sana izah verebilirim. Çünkü bu gece gittiğimiz dansingde, dansettiğimiz kadınlara böyle bir kahvenin adını duyduğumu ve nasıl bir yer olduğunu merak ettiğimi söylüyerek sordum. Önce hiçbiri hatırlıyamadı. Sonra kırışık suratına kat kat boya sürmüş, başıcağı bıyıklı ve kart sesli İrina diye çağırarak ihtiyar bir karı dedi ki: « Helga kahvehanesi ha?.. Hey gidi günler hey!.. Oraya »

(Arkası 14 üncü sahifede)

HAYAT SİGORTASI

Nakleden: İ. ŞERİF

ledi:

— Oteldeki odama çıkıp kendime biraz çeki düzen verdim. aşıya, otelin holüne indim. Kapıcıdan, malumat alayım, iyi bir lokanta ve güzel bir bar öğreneyim, diyordum.. Ama malumu âliniz insan böyle yerlerde yapayalnız eğlenmeğe kalkarsa mânâsı mı olur?. Şöyle güzelce bir hatun da bulunsun istiyordum tabii... anlarsınız ya!

Mister Perkinson yine tasdik edince, King sözüne devam etti:

— Kapıcının eline bir kaç sent sıkıştırıp kendisini henüz sorguya çekmeğe başlamış ve şehrin en güzel lokantalarıyla barlarını daha yeni öğrenmişim, ki gözüm birdenbire otel holünde duran bir kadına ilişti.. Kadın diyip geçtiğime bakmayın İ. Nihayet, bu işlerin acemisi sayılmayız!.. Yani inan olsun ki Mister Perkinson, ben öyle kolay kolay hayran olmam.. Ve lâkin bu kadın, hakikaten bir harikaydı.. Boy, bos, kılık kıyafet, tavırlarda zarafet, güzellik... Hasılı emsalsiz birşey.. Hani öyle hergün saşlanır cinsinden değil.. Eh, nasıl olsa kapıcıdan da yettiği kadar izahat almıştım ya.. Bayana şöyle bir yanaşıp, etrafında horozlamanın bir döndüm.. Dedim ya.. Bu işlerin acemisi değilimdir... Önce beni hiç görmüyormuş gibi davrandı ama malum numara tabii.. Bir selâm çaktıktan ve kendisini o akşam beraberçe eğlenmeğe davet ettim.. Tabii biraz mırın kırın etti.. Sonra taktım koluma, çıktık otelden..

Uzatmıyalım, önce lokantaya gidip karnımızı mükellef bir surette doyurduk. Sonra da ver elini şehrin en güzel barına!.. Velâkin kâfir de bir dans ediyordum bayım.. Bir dans ediyor... Yani ya içtik dans ettik... İçtik dans ettik... Vakit gecikiyor, eğlencenin sonunu esaslı bir surette hazırlamak lâzım.. İçiyoruz, gü-lüp konuşuyor, eğleniyoruz... Derken birdenbire bana:

— Sizden bu kadar itibar gördüm!.. Şimdi artık bende haneye kadar gelin de birer kahve içelim!..

Demey mi?.. Hemen garsonla hesabı kestim. Bir şişe de konyak alıp pardesümün cebine yerleştirdim. atladık bir taksiye.. Ver elini bizim Coan'ın evine...

Perkinson alâkayla dinlediği hikâyenin burasında sordu:

— Adı da Coan'dı demek?..

— Evet!.. Uzatmıyalım.. Büyük bir apartmanın önünde durduk. Coan, telâşlıydı ve sessiz girmemizi istiyordu. Bir kadından iki oda kiralamış, evdekileri rahatsız etmek niyetinde değilmiş.. Hasılı girdik.. Pardesümü çıkardım. Konyak şişesini açtım.. Bir kaç kadeh içtik.. O da elektirik ocağının üstüne kahve cezvesini koydu. Sonra bana dönüp:

— Siz erkekler, cidden hafif meşrep insanlarsınız!.. Dedi.

— Neden? Diye sordum.

— Öyle ya.. Kalkıyor tanımadığınız bir kadınla, gece yarısı meçhul evlere girmekten çekinmiyorsunuz!.. Ya ben sizi burada zehirlersem?.. Ya şimdi şu kapının ardında eli bıçaklı bir suç ortağım varsa?..

Kendimi biraz rahatsız hissetmekle bereber, bozuntuya vermiyip gülümsedim:

— Yok canım!.. Artık siz de

SİNEMA

Fred Mac Murray

Hayatı:

Fred Mac Murray hayata bir müzisyen olarak başladı, denebilir. Zira babası konserlerde keman çalan bir müzisyendi ve oğluna da ufaklık yaştan beri keman çalmasını öğretmişti. Ama Fred, kemandan ziyade saksofona meraklıydı. Mektep seneleri esnasında tatillerde bir konser fabrikasında çalışarak kendine bir saksofon aldı ve okadar usta bir saksofoncu oldu ki az zamanda birçok orkestralarda çalışmaya başladı.

Filmleri:

Fred çalışma sahasını genişletmek istediği için Hollywood'a gitti ve figüranlık yapmaya başladı. İlk filmi Girls Gone Wild - Deliren Kızlar idi. Bu filmin yıldızlığını Sue Carol ile Dixie Lee yapıyordu. Sue şimdi Alan Ladd'ın, Dixie de Bing Crosby'nin karısıdır.

Fred, film işleri arasında orkestralarda da çalışıyordu. Bir aralık bu orkestradan biriyile Broadway'e gitti ve birçok revülerde oynadı. Bu esnada Paramount stüdyosunun gözünü çekti ve bir kontrat imzalararak tekrar Hollywood'a döndü. Altı ay sonra The Gilded Lily filminde Claudette Colbert'in karşısında yıldızlık yapıyordu.

Aşkları:

Fred Broadway'de Roberta isimli bir müzikholde çalışırken Lillian Lamont ile tanışıp sevişti ve evlendi. Karı koca gayet sakin ve mes'ut bir hayat sürmektedirler. Susan isimli bir de küçük kızları var. Tatillerini Santa Rosa'daki meyva bahçelerinde geçirirler. Gece hayatından pek hoşlanmazlar.

amma...

Diyecek oldumsa da sözümü kesti:

— Öyle demeyin!.. Gazeteleri okumuyor musunuz?.. Neler oluyor, baksanıza!

Ve azizim, bana tam yirmi otuz tane biftek gibi kanlı kanlı cinayet hikâyesi anlatmaz mı?.. Tüyle-rim diken diken olmuş, ödüm patlamıştı..

Mister Perkinson, hikâyenin burasında, King'e sordu?..

— Sonu ne oldu, sonu?..

Mister King cebinden dörde katlanmış bir sigorta poliçesi çıkardı:

— Ne olacak?.. Hayatımı 50 bin dolara sigorta edip, ilk taksiti de

hemen ayak üstü aldı.. Meğerse sigortacı değilmiymiş?..

Bu esnada Mister Perkinson da cebinden bir sigorta poliçesi çıkardı:

— Demincek adının Coan olduğunu öğrenince zaten işi anlar gibi olmuştu!.. Dedi O zarif bayan, evvel akşam da benim hayatı mı 25 bin dolara sigorta etti..

King suratını astı:

— Hayır, sigortadan caymayı da yapamıyacağım.. Çünkü bu suretle hadise karımın kulağına gidecek.. Evde patırtı çıkacak!..

Perkinson:

— Aynı vaziyetteyim!.. Dedi Dünya öyle kurnaz olmuş ki azizim.. Kısıvrak yakalandık işte!

Kupa Yedilisi

Nakleden: I. ŞERİF

Ufak tefek, soluk yüzü ve ak saçlı garson, kapıdan giren müşteriye doğru seğırtti:
— Buyurun efendim!. Hoş geldiniz!.

Müşteri:
— Hoş bulduk!. dedi.
İri yarı, kendine pek güvenir bir tipteydi. Etrafına bakındıktan sonra sordu:

— Kimseler yok mu?
— Bu saatte kimse bulunmaz efendim!.

Müşteri, adamın sözünü kesti:
— Onu sormadım.. Bizim arkadaşlar gelecektir.. Burada toplanmak için sözleşmiştik de..

Bu sırada kapının tekrar açıldığını gören garson:

— Belki gelen bay da sizlerden dir!. dedi.

İlk gelen müşteri, ikinci gelen şişman adama dikkatle baktı:

Bernar, akin:

— Henüz görünmedi!. dedi.

Hep birden, biraz da endişeli tavırlarla sustular. Garson sordu:

— Baylar, yemek yiyecekler mi?

Dört adam, sessiz sadasız listeden birtakım yiyecekler seçtiler. Sofra kuruldu. Bir yandan şarap içerek, bir yandan da yemeğe başladılar. Fakat bütün bu müddet zarfında birbirleriyle konuşmaktan çekinmiş gibi bir halleri vardı. Belliydi, ki eskiden birbirlerini çok iyi tanımışlar, sonra senelerce ayrı kalmışlar ve nihayet tekrar buluşmuşlar.. Ama niçin? Bu, şimdilik belli olmuyordu.

Nihayet birisi söylendi:

— Hayli uzattı ama.. Neden gelmedi acaba?. Bizi kendisinden korkuyoruz mu sanıyor?.

Devis:

— Belki korkan yok! dedi. Fakat nihayet bu akşam onun sözüne

haber vermiş.. Ama belki de Cim Malon'u sahiden öldürmüştür!.

Bernar arkadaşlarına keskin keskin baktı:

— İçimizden biri, Malon'u onun öldürmediğini gayyet iyi bilir!. Valgren'in iskambilleri arasından kimin Malonu öldürmesi gerektiği için kart çektiğimiz vakit kupa yedilisi birine isabet etmişti.. Vakiâ kime isabet ettiğini bilmiyoruz ama, ona isabet edip etmediğini de bilmiyoruz.

Devis, birden söze katılarak:

— Artık başka şeylerden bahsedelim!. dedi.

Ötekiler, Devise tuhaf tuhaf baktılar. Birdenbire perde mi titre-di nedir; Devisin irkildiği görüldü. Aynı anda garson birden:

— Beyefendiler, kahve emrederler mi?

Diye içeri girdi.

— Evet, evet!. Bize güzel birer kahve getir!.

Garson gidince birbirlerine döndüler:

— Artık gelmez!. Gelmiyecek!. Buraya kadar boşuna yorulmuşuz.. dediler.

Devis:

— Kahvelerimizi iç, çıkar gideriz biz de!. dedi.

Perde tekrar aralandı. Garson herkesin kahvelerini önüne koyup çekildi. Dört adam bir müddet susarak kahvelerini hüpürdettiler. Hepsi de başlarında bir ağırlık duyuyorlardı. Göz kapakları, kurşunlar gibi ağırlaşmıştı. Yavaş yavaş hepsi-

ESRARENGİZ AŞK ROMANINA BAŞLIYORUZ.

nin başlarının masaya düştüğü görüldü.. Bir iki dakika sonra dördü birden uyuyup kalmışlardı..

Bir an, böyle sessiz geçti. Sonra perdenin bölmesi tekrar aralandı ve garson görüldü. İçeride uyuyanları, zalim bir tebessümle süzerek:

— Beklediğiniz adam çoktan gelmişti!. diye mırıldandı. İçinizden kimin bana ihanet edip beni polise haber verdiğini biliyorum..

Devis'e doğru döndü:

— Hepsinin kahvesinde uyku ilacı vardı. Seninkinde ise zehir vardı Devis! Sen bir daha uyanmayacaksın!. On beş yıllık hapis hane hayatımın öcünü ancak böyle alabilirim..

Sonra teker teker oradakilerin ceplerini karıştırıp her birinden plânın parçalarını aldı. Güzelce cebine yerleştirdi. Hain bir gülümseyişle kendi cebinden çıkardığı bir kupa yedilisini masanın üstüne koyarak:

— Uyandığınız vakit, bu işi kimin yapmış olduğunu derhal anlamalısınız! dedi. Artık Malon elmasları benimdir!.

Garson önlüğünü çıkarıp attı ve hızla çıkıp gitti.

Hain bir gülümseyişle, kendi cebinden çıkardı. Şı bir kupa yedilisini..

— Bernar, sen misin?
— Sen de Devise'sin değil mi?. Çok değişmişsin Devis!
— Ya sen?. Dikkatle bakmasam tanıyamıyacaktım!.

— Ötekiler gelmemişler mi?

— Hayır!. Henüz gelen yok.. Garson!. Bize şöyle bir kuytu köşe bul da rahat rahat oturup yemek yiye-

lim!.

— Buyurun efendim!.

İki müşterinin önüne düşerek salonun ta arkasında bulunan bir bölmeye götürdü. Bölmenin perdesini açıp ikisini de içeri soktu. Bu bölmede bir masa, etrafında birkaç iskemle vardı. İki adam, epey bir müddet sessiz sadasız kalakaldılar. Sohbet etmeğe pek niyetli görünmüyorlardı. Netekim, ancak perde tekrar aralanıp bölmeye iki yeni müşteri daha geldikten sonradır, ki onlara da biraz canlılık geldi.

— Ooo.. Merhaba Glev!. Merhaba Valgren!.

Yeni gelenlerden biri:

— Hâlâ gelmedi mi?. diye sordu.

uyup buraya kadar geldik ya..

Glev söylendi:

— Ben korkumdan gelmedim.. İşin ucunda para var da ondan geldim. Onun bizden ne istediğini biliyorum. Plânın beş parçasını bir araya getirmek istiyorum. Bu sayede Malon'un elmaslarına konacak!.

Devis ve Valgren de:

— Orası öyle!. dediler. Bütün mesele plânlarda, elmaslarda ve parada..

Bernar da söze karıştı:

— Emin misiniz?. Sakın bizi buraya öğ almak için çağırmış olmasın?.

Glev sordu:

— Öğ almak için mi? Neden öğ alacakmış ki?.

Bernar devam etti:

— Unuttunuz mu yahu?. Onu, Cim Malon'u öldürdü diye polise haber vermediler mi?. Vakiâ kendini idamdan kurtardı ama onbeş sene kürek cezasına çarptı mı?. Daha cezasını bitireli yeni oldu!.

Glev:

— Sahi! dedi. Onu birisi polise

KESKİN ZEKÂ

Sirkeci Mahmut ağasının deposunda 21 fıçı sirke vardı.

Bu fıçıları müsavî miktarda üç parçaya taksim etmek istediği vakit bir de baktı ki fıçıların 7 si boş; 7 sinde yarıya kadar sirke var; 7 si de dolu. Şimdi nasıl etsin de her üç parçada hem fıçı, hem de sirke miktarı birbirine eşit olsun?. Kara kara düşünüp duruyor.. Mahmut ağaya yardım edemez misiniz?.

Diş doktorunun muayenehanesinde sırada birinciliğin bay Sermed'de olduğunu biliyoruz. İkinci de ancak bayan şahika olabilir. Çünkü odaya girdiği vakit orada iki kişi görmüş olaydı, birincinin kim olduğunu bilemezdi. Nitekim bayan Yıldız bu durumdadır ve üçüncü de odur.

Yavuz GAZETECİ

25 ÇAKI VE YAVUZU KAZIKLARA BAĞLADILAR.

TOMİ'LER ESİRLERİN ETRAFINDA GILGIN BİR DANSA BAŞLADILAR.

ŞEFLERİ GELİYOR

HİÇ TE SEVİMLİ SÜRATI YOK HE-RİFİN..

SİZİ İLKÖNCE BEN OKLA ÖLDÜRECEĞİM.

HEP MENDEZİBALIN YÜZÜNDEN..

HELE BENİM NE ZORUMA İDİ ?

NE ? MENDEZİBAL MI DEDİNİZ ?

EYET.. DOS-TUMDUR..

MENDEZİBAL BENİM DE DOSTUMDUR

MENDEZİBAL MAHPUS KURTARMAZSAK GLECEK..

ÇÖZÜN BUNLARI..

MENDEZİBAL SAN ANTONYO KALESİNDE MAHPUS

KURTARALIM.

ŞEF OYMAKLARA HABER İLETTİ

OYMAKLAR-DAN YARDIM GELİNCE YOLA ÇIKTILAR. UZUN BİR YOLCULUK-TAN SONRA SAN ANTONYO KALESİ CİVARINA GELDİLER.

ŞANSIMIZ VAR MIŞ.

MENDEZİBALI BU MU KURTARACAK

OTOMİ'LER ORMANIN SIK YAPRAKLARI ARASINA GİZLENDİLER.

BEN İŞKUR ÇALDIĞIM ZAMAN HEPİNİZ HÜCUM EDECEK SİNİZ

DEMER HÜCUM EDECEKSİNİZ

SİZE YARDIM EDERİZ.

SAN ANTONYO BİR TEPE ÜZERİNDE SAĞLAM BİR YAPI İDİ.

BİR İŞARET VERSE KİYAMET KOPACAK

ÖYLE YE BENZİYOR KAPTAN..

ARKASI VAR

TUHAF! BU BAY NANNİ.. AÇIKGÖZ ÇABUK BURAYA GEL

EYVAH.. ACABA NEREDEYİM? BİR KIZILDERİLİ KÜLÜRESİNDE... KIZILDERİLİLERİN ESİRİ...

BİR ESİR OLARAK DEĞİL NANNİ.. BİR HASTA DOST OLARAK..

A..A.. SEN AÇIKGÖZ'ÜN ABLASI MEHTAP, SİN AYOL.. BIRAK KALKAYIM.. BRIKLE JAN YARDIM BEKLİYORLAR

BIRAKIN DİYORUM SİZE.. BRIK TEHLİKEDE Mİ? SEN SAYIKLIYORSUN KUZUM.. YAT YAT... KEDE..

JAN VE ÖTEKİ GENÇLERİ MERAK ETTİM. ACABA GÖLDE KAYBOLMASINLAR? ONLARI NASIL BULACAĞIZ BİLMEM Kİ?

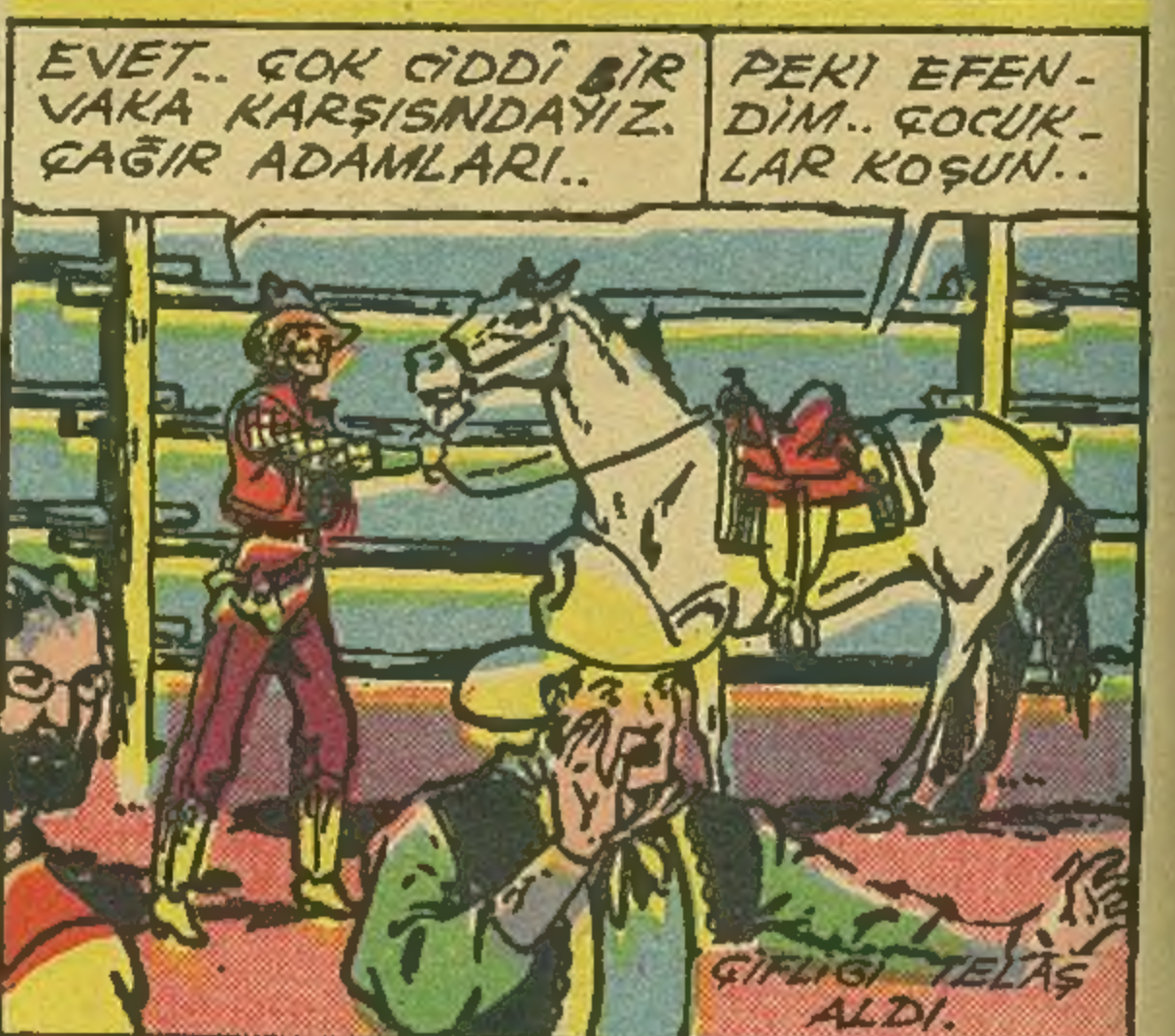

MERAK ETMEYİN.. ONLAR YOLU KAYBETSELER BİLE ATLAR BİLİR ONLARI GETİRİRLER. ÇOCUKLAR HEYECAN DUYMAK İÇİN DIŞARIDA GECELEMİŞLERDİR

BAYAN JAN'IN BINDIĞI AT ŞİMDİ YALNIZ BASHİNA GERİ DÖNDÜ

NASIL?

EVET.. ÇOK CİDDİ BİR VAKA KARŞISINDAYIZ. ÇAĞIR ADAMLARI.. PEKİ EFENDİM.. ÇOCUKLAR KOŞUN..

GİFLİĞİ TELÂŞ ALDI.

KALKMALIYIM ANLADIN MI? BRIK TEHLİKEDE DİYORUM SİZE ELBİSELERİM NEREDE?

BEKLEYİN.. ŞİMDİ AÇIKGÖZE SÖYLİYİM GETİRSİN..

NANNİ ZORLA KALKACAR.. HALBUKİ YATMASI LÂZİM..

SEN O İŞİ BANA BIRAK ABLA

AH! SANA BÖYLESİ LÂZİM.. NE LÂF ANLAMAZ ADAM SİN... SANA YARALISIN DİYORUZ

ARKASI VAR

YILAN

25/49

KADIN

GİDO TİTANYANIN KENDİĞİNE SÖYLİYEBİLECEĞİ ŞEYDEN KORKMAKTADIR.

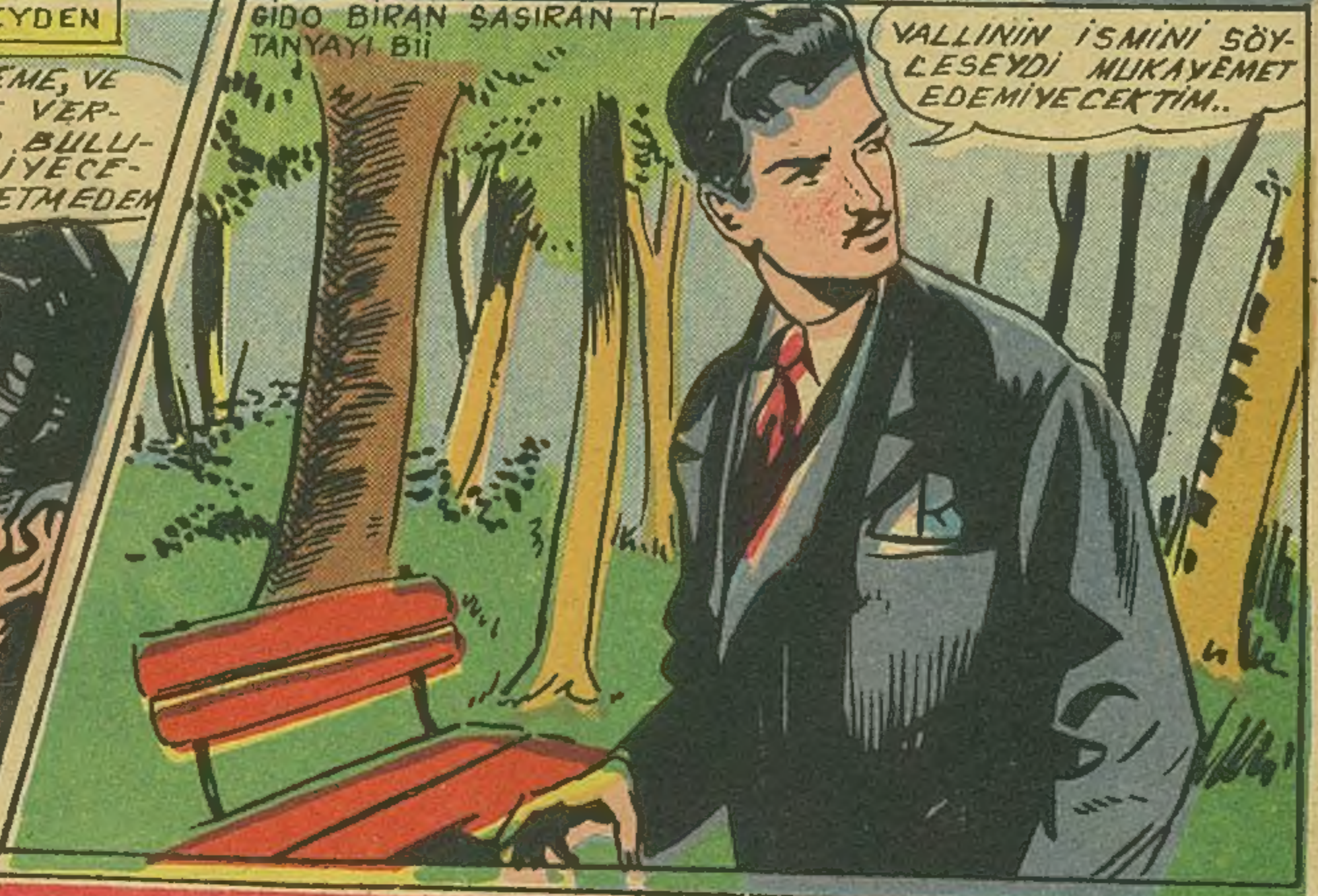
SENDEN ŞÜPHE ETTİĞİMİ BİLMİYORSUN...

SUS, SUS... BİR ŞEY SÖYLEME, VE DEDİKODULARA EHEMMİYET VERME. BİR SAAT SONRA TEKRAR BİLLİŞLÜRÜZ. KAPININ ÖNÜNDE BEKLEYECEĞİM. KİMSEYE VEDA ETMEDEN AYRILACAĞIZ.

GİDO BİRAN ŞASIRAN TİTANYAYI Bİ

VALLİNİN İSMİNİ SÖYLESEYDİ MUKAYEMET EDEMİYECİKTİM..

EVE DÖNÜNCE GİDO KİMSEYE GÖRÜNME-DEN GİDECEĞİNİ BİLİYOR. FAKAT AKLINA VALLİ GELDİĞİ İÇİN MÜTEESSİR OLUP O-NU ARAMAYA BAŞLAR. BU ESNADA VALLİ KAR-SISINA ÇIKAR. YÜZÜ SAPSARI OLMUS VE HER AZASI TİTREMİKTEDİR. GİDO VALLİYİ KOLLARI ARASINA AL- LIP SAĞLARINDAN Ö- PER...

BİLMİYORDUM... KALBİNDE GARİP BİR SIKINTI VAR. ANNEMİN ODASINDA DUA EDİYORDUM. EZRÂL YANINDAN GEÇER GİBİ OLDU.

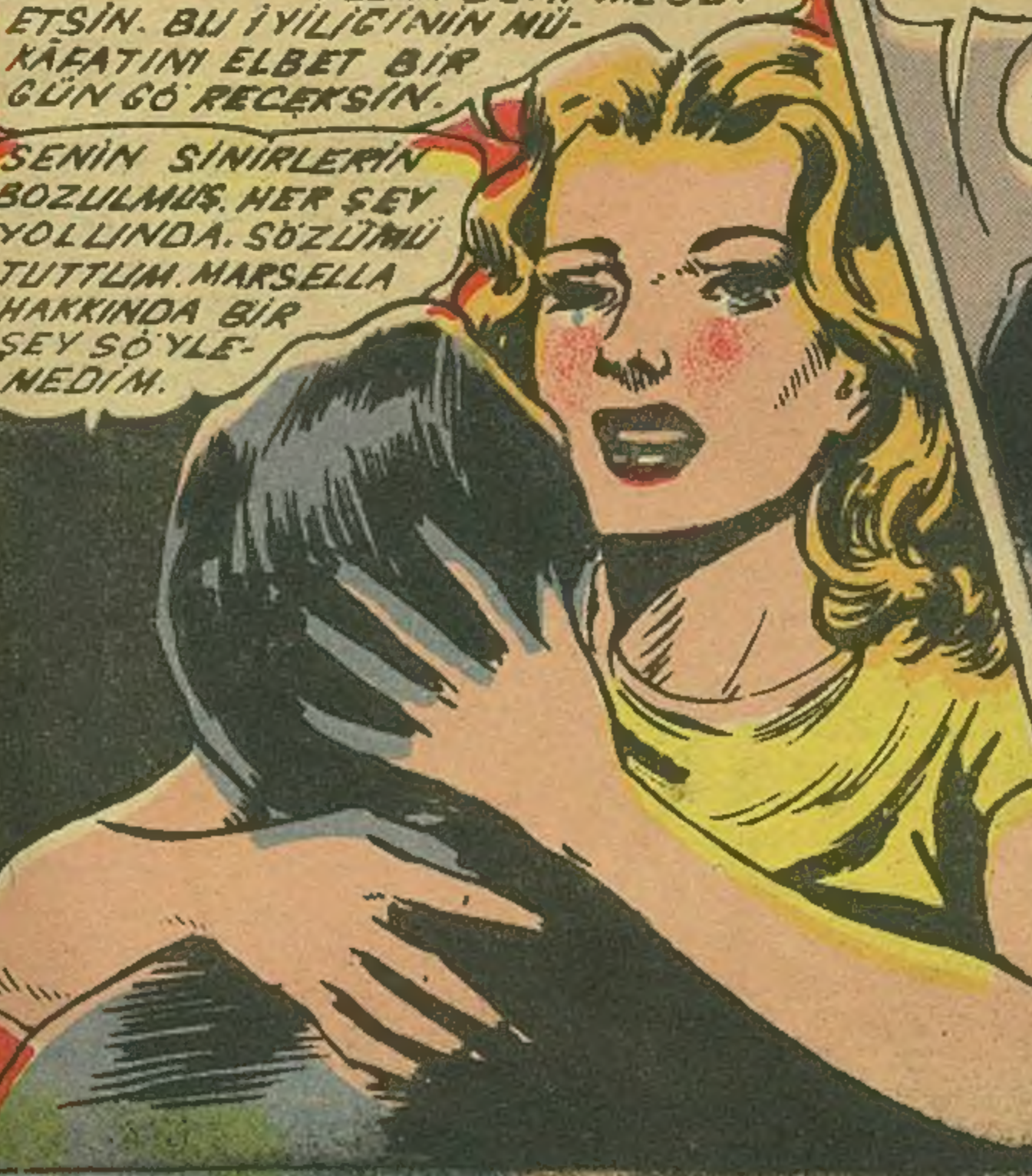
VALLİ, NEN VAR, NEN VAR?

Bodur

ALLAH SENİ ME'SUT ETSİN. BU İYİLİĞİNİN MÜKAFATINI ELBET BİR GÜN GÖRÜCEKSİN.

SENİN SINIRLERİN BOZULMUŞ. HER ŞEY YOLLINDA. SÖZÜMÜ TUTTUM. MARSELLA HAKKINDA BİR ŞEY SÖYLEMEDİN.

BENİM SAADETİM SENDİN. BUNA BÜTÜN ÖMRÜM BOYLUNCA YANACAĞIM.

SUS, SUS. BUNUDA LİNU-TACAĞSIN.

BU SIRADA BAHÇEDEN BİR ÇİĞLİK YÜKSELİR. BUNU DİĞERLERİ TAKIP EDER

SEN BURADA DUR BEN GİDİP BAKAYIM.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ.

MADAM ÖLÜ EFENDİM...
NEHİRDE BOĞULMUŞ...
BEN GÖRDÜM.. CERYAN
ONU SÜRÜKLEMİŞ..
ÇÜNKÜ ETEĞİ SETTERİ
DEMİRLERDEN BİRİNE
TAKILMIŞ...

OLMAZ! BUNDA BİR YANLIŞ-
LIK VAR...

EFENDİM ÖL-
MÜŞ. BÖYLE GÜ-
ZEL, TAZE, VE
CANLI BİR İNSA-
NA YAKIŞTIRAMI-
YORUZ ÖLÜNÜ!

25
50

GIDO DIŞARI KOŞAR, KAPIDA PEPİNO
İLE KARŞILASIR.

GIDO DIŞARI FIRLAR. PEPİNONUN
BABASI İLE ANNESİNİ TİTANYA-
NIN CESEDİNİ TARİKEN GÖRÜR.

VALLİ GİDOYA
DOĞRU GİDERKEN FECİ
MANZARAYI GÖREREK DÜ-
ŞÜP BAYILIR.

TİTANYA AN! TİTANYA..
GİDO SEN?!

YA! AH HAYIR KENDİSİ-
Nİ İNTİHAR KASDIYLA
NEHRE ATMIŞ OLMASI-
NA İMKAN YOK!

VALLİ GÖZLERİN-
DE BİR LANZA BİR SÜPHE-
NİN DOLASTIĞINI GÖRDÜM. BÖYLE BİR
ŞEYİ ARKANA NASIL GETİRİ-
YORSUN? DEMİN SANA SÖY-
LEDİKLERİM DOĞ-
RU İDİ.

BENİ AF
ET GİDO!
SANA İ-
NANIO-
RUM.

GEL MARTA, KÜÇÜK BAYAN BA-
YILDI. FAKAT BAYIN BİR ŞEY-
LER BİLMESİ LAZIM GİBİ GÖ-
LİYOR BANA. ÇÜNKÜ
AZ EVVEL ONU MADAM
İLE NEHRİN YANINDA
GÖRMÜŞTÜM..

BAHÇIVAN İLE
KARISI CESEDİ
YUKARIYA ÇI-
KARILAR. BU
SİRADA GİDO
İLE VALLİ BİR
AN İÇİN YAL-
NIZ KALIRLAR.

İHTİYAR BAHÇIVAN GİDO İLE VALLİYE BAKAR.

ARKASI VAR.

KIRIK TEKERLEK

Yazan: M. YAMAN

hak yere kan dökme. Fatmayı kaçır-
ran başkasıdır.

Ali ateş edemedi. Sapsarı ke-
silen ev halkını tabancasının ucuy-
la oldukları yere mihlarken bağırdı:

— Bu yaştan sonra seni yalan
söyleten korku mudur Musa?

İhtiyar asker başını salladı:

— Ali, yarın aklın başına gelir,
jandarmalar arasında çırpınır "Ben
nettim? Delikanlıya neden kıy-
dım?" diye dövünürsün. Beni dinle.

— De bakalım.

— Sülmân evvelki akşam, İbra-
himin şu iki oğluyla senin evi
bastı. Kızın Fatmayı bağladılar. Ta-
likaya attılar. Bu anda köyden doğ-
ru delikanlılar uğradı. Karanlıkta
lüververler, çifteler pathyordu. So-
nunda Süleymanla iki delikanlı ara-
bayı alıp kaçmağa savaştılar amma
ortada ne araba vardı, ne de Fat-
ma. Kızını kaçırmaya savaştan Süley-
mandır amma onun elinden aldılar.
Kahrından kimsenin yüzüne baka-
mıyor oğlan.

Ali bir düşündü ve:

— Şimdi Süleymanı vursam son-
ra ötekini vurmağa gücüm yetmi-
yecek. Beni yakalıyacaktılar. Önce
ötekini bulayım, sonra kozumuzu
bölüşürüz sizinle.

Canbaz Ali karanlıkta kendi
kövüne vardı. Karısını kahr içinde
buldu. Zavallı dövünüp duruyordu:

— Kız gitti elden. Kaçırdıkla-
rına yanmıyorum. Canına kıymasa-
lardı.

Ali sordu:

— Be kadın yanaşma uykuda
mıydı?

Kadın anlattı:

— Veli çok dövüştü. Üvendere
ile girdi. Ama kafasına bir değdi,
serildi yere. Onu çiğneyip içeriye
sırdılar. Beni de, kızı da bağladılar.
Köylüler varıncaya kadar kızı ö-
turdüler. Sonra silâhar patladı. De-
likanlılar vurustu. Süleymanla yol-
daşları yakaladılar. Fakat ortada ne
kız bulundu, ne de araba.

Canbaz Ali sordu:

— Veli nerede?

— Veli de o gün bugündür or-
tada yok.

Alinin aklına kurt düştü. Ye-
niden hayvanına atlayıp mandıranın
yolunu tuttu. İyiden iyiye gece ol-
muştu. Mandırada ısıklık vardı. Av-
luyu geçip tek odanın kapısına
vardı. Aralıktan içeriye baktı.

Veli ocağın başında elinde balta
ile bir ağaç yontuyordu. Fatma da
onun yanı başında oturuyordu.

Ali içeriye girince kıp kırmızı
kesildiler. Veli elindeki isini bırak-
tı. Kızın babasının karşısında
durdu.

— Bre mandırada ne halt karış-
tırıyorsunuz?

— Ağam, olup bitenleri duy-
madın mı? Evi bastılar, köylüler
erisinceye kadar Fatmayı bağlayıp
arabaya attılar. Beni de vurup ba-
yılttılar. Canımı disime taktım. gör-
düm ki ikisi köylülere karşı durur-
ken birisi arabayı sürüp gidecek
Onlardan tez davranıp Fatmayı ka-
çırdım buraya.

Ali kaşlarını çatı:

— Ya ne bekleyip durursun
iki gündür?

Veli cevap vermedi. Kız söze
karıştı:

— Baba, arabanın tekeri kırıl-
dı da ondan ötürü köye gelemedik.

KIZIL MASKE

25

VALİNİN VE ALVARIN AB-
KERLERİ ARASINDAKİ
ÇARPIŞMA GİTTİKÇE
ŞİDDETLENDİ

KIZIL MASKE BU KARGA-
ŞALIKTAN İSTİFADE ETMEK
İSTEDİ

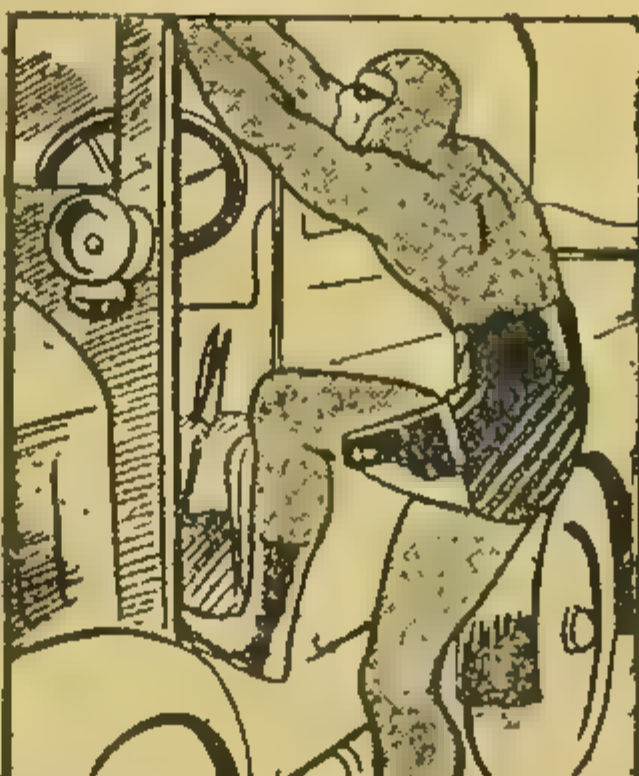
BİLEKLERİNİ BAĞLIYAN
İPLERİ KOPARDI. ALVAR
KIZIL MASKE'NİN KUR.
TULDUĞUNU GÖRÜNCE...

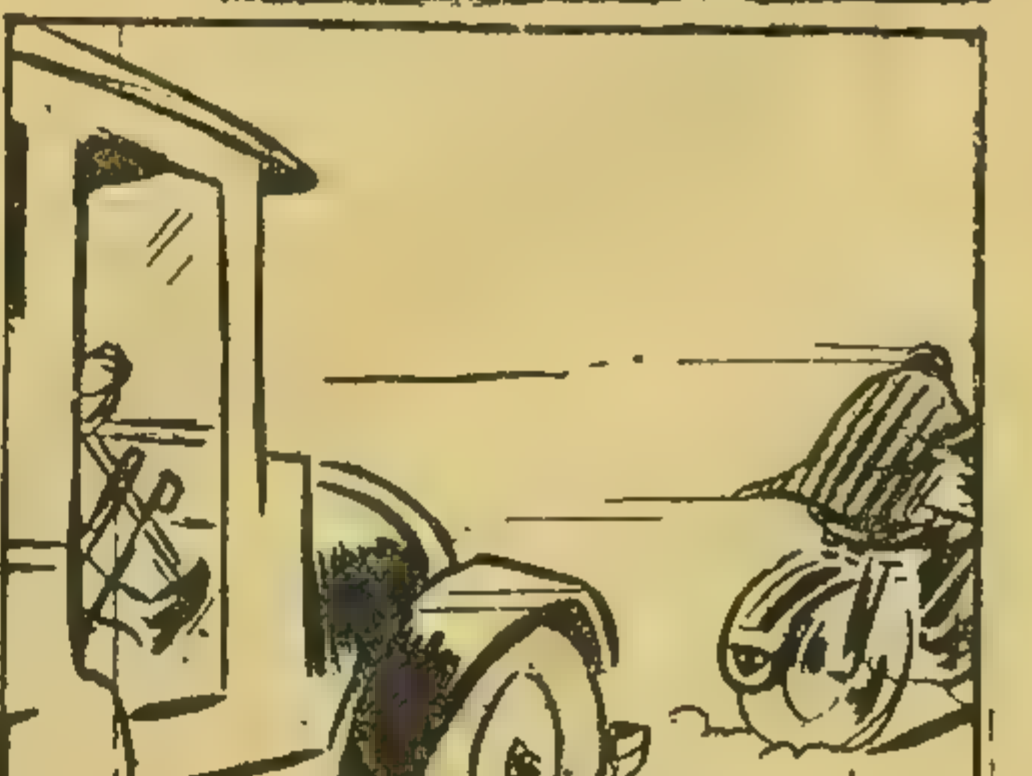
KORKTU.. YAKINDA DU-
RAN MOTOSİKLETİNE
KOŞTU

VE HEMEN HAREKET
ETTİREREK KAÇTI.

KIZIL MASKE DE
BİR KAMYONA
ATLADI.

YARIŞ BAŞLADI.

İŞTE HAVA MEY-
DANI.. BELKİ
YAKAYI KUR-
TARIRIM

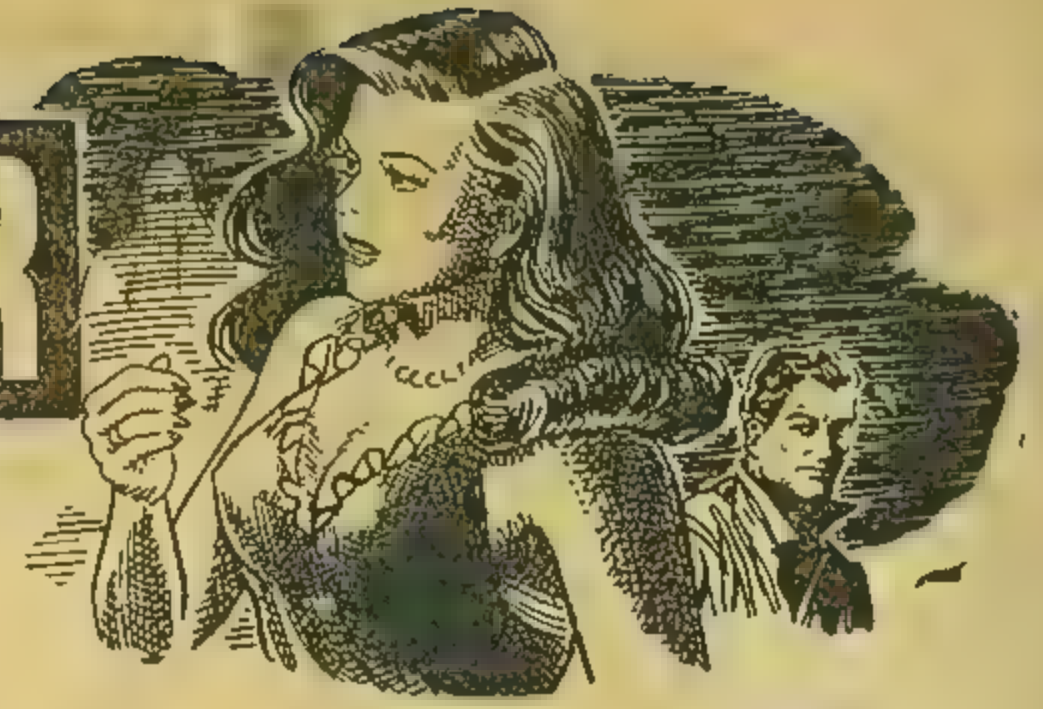
MOTORU DAHA FAZLA
ZORLIYAMAM O DAHA
HIZLI GİDİYOR.

ARKASI
VAR

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 25

Polis hafiyesi sertleşti:
— Hayır bayan. Artık söylemek icabediyor.
— Sevdiğinizin başı için susunuz.
— Ben bekâr bir insanım sayın bayan. En fazla sevdiğim mesleğimdir.

— Sizde hiç merhamet yok mu?
— Adalet başka, merhamet başkadır sayın bayan. Bu dereceye kadar bir açıklama yapıldıktan sonra kocanızın karşısında daima şüpheli kalacaksınız. Bırakınız her şey ortaya çıksın. Daha sonra en uygun bir şekilde bu içtimai derde bir çare bulmağa çalışalım.

Genç kadın dizlerinin üzerinde, ellerini birbirine kavuşturmuş bir durumda bir an kadar kaldı. Sonra ellerini yüzüne örterek hıçkırık hıçkırığa ağlamağa başladı.

Koridordaki büyük duvar saati bu sırada dört defa tokmağını çelik yayların üzerine indirdi. Gecenin sessizliği içinde uğuldiyan bu ses sanki bütün binayı kapladı ve sesler kesildikten sonra ortalığı daha derin bir sessizlik kapladı. Bu sessizlik içinde genç ve güzel kadının hıçkırıkları daha perişan, daha dokunaklı bir hal almıştı.

Ressam sapsarı kesilmiş, dizüstü ağlıyan karısına bakıyordu. Refik bu güzel kadının üzerine atılacak ve onu kucaklayıp oradan kaçırarak gibi şuursuz bir hal almıştı.

Bütün ciddiyet ve soğukkanlılığı üzerinde bulunan Detektif kaşlarını hafif çatmış, son kozunu oynamağa hazırlanmıştı.

Dışarıda, korkunç köpeğin uluduğu duyuldu. Bunu bahçenin ulu ağaçlarına konan bir baykuşun keskin ve insanın tüylerini diken diken eden acı sesi takip etti.

Tuğrul sanki bu saati bekliyordu. Sağ elini arka cebine götürdü. Oradan ufarak bir tabanca çıkardı.

Emniyet tetiğini açtı.

Refik gözlerini ona döndürmüştü, dehşet içinde kalmıştı.

Ressam da gözlerini karısından ayırmış, gözleri biraz daha açılarak tabancaya çevrilmişti.

Tuğrul silâhlı elini kaldırdı. Tetiğ çekti.

Köşkün içindeki sessizliği bir anda yırtan keskin ve sert bir patlama duyuldu.

Ağlayan kadın korkudan keskin bir feryat koparttı. Aynı zamanda Tuğrul yatak odasının daima kapalı duran kapısına koşarak sinirli yumruklar indirirken haykırdı:

— Saniha, Saniha...

Tekrar tabancasını havaya kaldırarak bir daha tetiği çekti. Arkasından daha kuvvetli bir sesle haykırdı:

— Saniha! Saniha!

Sonra ortalığı daha korkunç bir sessizlik kapladı. Fakat bu ancak bir saniye kadar sürdü. Duvarlar arkasında boğulan acı feryatları kapının arkasında duyulan telaşlı ayak sesleri takip etti.

Kapı birden açıldı.

Yerde dizüstü, şaşkın ve perişan bir halde duran genç ve güzel kadının bir benzeri, bir tıpkısı eşikte belirdi.

Ressam dehşet içinde bir yerde duran, bir bu yeni gelene baktı. Gözleri bir iki defa birden diğerine do-laştı, sonra birden yere serilen kadının üzerine devrildi.

Saniha, yeni gelen genç kadın onlara yerlerinden uğramış gözlerle baktı, baktı ve o da olduğu yere devrildi.

Tuğrul, yazıhanesinde, kendisinden bir araştırma için yardım isteyen genç bir erkeği savdıktan sonra posta ile gelen mektupları bir bir sıradan önüne çekerek açıp okumağa başlamıştı.

Mısırdan gönderilmiş, kalınca bir zarfı açıp ilk kelimelere bir göz atınca seslendi:

— Refik:

Genç muavini elindeki dosyayı kapatarak başını çevirdi:

— Buyurun.

— Bizimkilerden bir mektup var. Ressam yazmış.

Refik'in beyninin içinde gözölmez bir düğüm, bir soru olup kalmış olan hâdise birden kurcalanmıştı.

Bir an içinde, son dakikalar gözlerinin önüne geldi.

Kapının eşiğinde beliren genç ve güzel kadın da yere serilince Tuğrul tabancasını cebine koymuş, her üçünün de nabızlarını yokladıktan sonra başını çevirip emir vermişti:

— Şunları tut, kaldırıp yerlerine yatıralım.

Biri bacaklarından, biri koltuk altlarından tutarak üçünü karyolaya yanyana yatırmışlardı.

Aynı süslü gecelikler giymiş olan iki genç ve güzel kadın birbirlerine yüzde yüz benziyorlardı.

Bu iş bitince Tuğrul komodinın üzerinden kolonya şişesini almış, ressamın alnını, bileklerini ve boynunu ıslatmıştı. Ressam gözlerini açıp melûl melûl bakınca ona gülümsemiş ve koynundan çıkarttığı büyük sarı bir zarfı ona uzatırken:

— Veysi Beyin bıraktığı vasiyetname, demişti. Sakin olunuz azizim. Biz sizin bu durumunuzu ne gördük, ne de işittik. Allaha ısmarladık.

Bundan sonra da Refik'i dışarıya çekerek yatak odasının kapısını kapatmış, küçük eşyalarını topladıktan sonra, günün ilk ışıkları belirirken bahçeyi geçip köşkten ayrılmışlardı.

Üstadına karşı mahcup bir durumda kalan Refik geçen iki hafta içinde ne ağzını açıp bir kelime sormuş, ne de üstat bu bahsi açmıştı.

Elindeki mektubu evirip çeviren Tuğrul:

— Gel oku, dedi.

O elleri ceplerinde kendisini arkaya vermiş, gözleri kapalı dinlerken Refik mektubu okudu:

" Bay Tuğrul, size bugünkü hislerimden bahsetmeğe lüzüm görmüyorum. Veysi Beyin vasiyetnamesinden çıkan mektubu aynen kaydediyorum. Son anda gösterdiğiniz yüsek ve necip insanlık eserine ve sü-kûtuza karşı minnettarlığımı hayatımın sonuna kadar taşıyacağım.

Bana yazılmış olan mektup aynen şöyledir: "

" Sevgili oğlum, sizin gibi necip ve asil bir gencin, bir gün muhakkak korkunç hakikatle karşılaşacağını bildiğim için bu evlenmeyi istememiştim. Bugün, bu hakikati ben anlatmak zorunda kalıyorum. Beni buna mecbur eden sebep, hâdisenin sizin üzerinizde daha kötü bir tesir yapmasıdır. "

" İkiz doğan ve büyüdükçe birbirine daha fazla benziyen iki kız çocuğumun aynı erkeği sevmeleri, daha bu evlenme olmadan hayatımı zı altüst etmişti. Kendisini bir tehlikeden kurtardığınız Samiha sizi sevdi. O sırada daha yumuşak huylu, daha uysal olan bu kızım, kendisinden bir dakika önce doğmuş olan ablasının elinde bir oyuncaktı. Biri bir melek, diğeri bir şeytan. "

" Birbirinden kolay ayırt edilemeyecek kadar benzeşen ikizlerim önce çocukça şakalar yaptılar. Hattâ birisi mektebe yazıldığı halde, bir gün ara ile ikisi devama başladılar. Onları kimse ayırt edemiyordu. Bir örnek giyinmeleri bu benzeyişi son haddine çıkarmıştı. Sevgi kalplerinde yer ettiği ve bundan dönmeyecekleri bir anda bu mesele ortaya çıktı. Samiha bütün samimi aşkına rağmen aradan çekilmek istedi. Aralarında çok münakaşa ve mücadele olduğunu hissediyordum. Samihanın bütün ahyatının yıkılacağını bilen Saniha sevdasından vazgeçmiş göründü. İşte ben onun verdiği bu söz üzerine sizi bir dakika geç, doğan, çok hisli ve temiz yürekli olan Samiha ile evlendirdim. "

" Saniha size görünmeyecek ve benimle taşraya gidecekti. Fakat düğünden ancak bir hafta sonra küçük boynuma atıldı. Gözyaşları arasında bana anlattı ki ablası kendisini acındırarak, intihar edeceğini ıleriye sürerek sizin koynunuza girmektedir. "

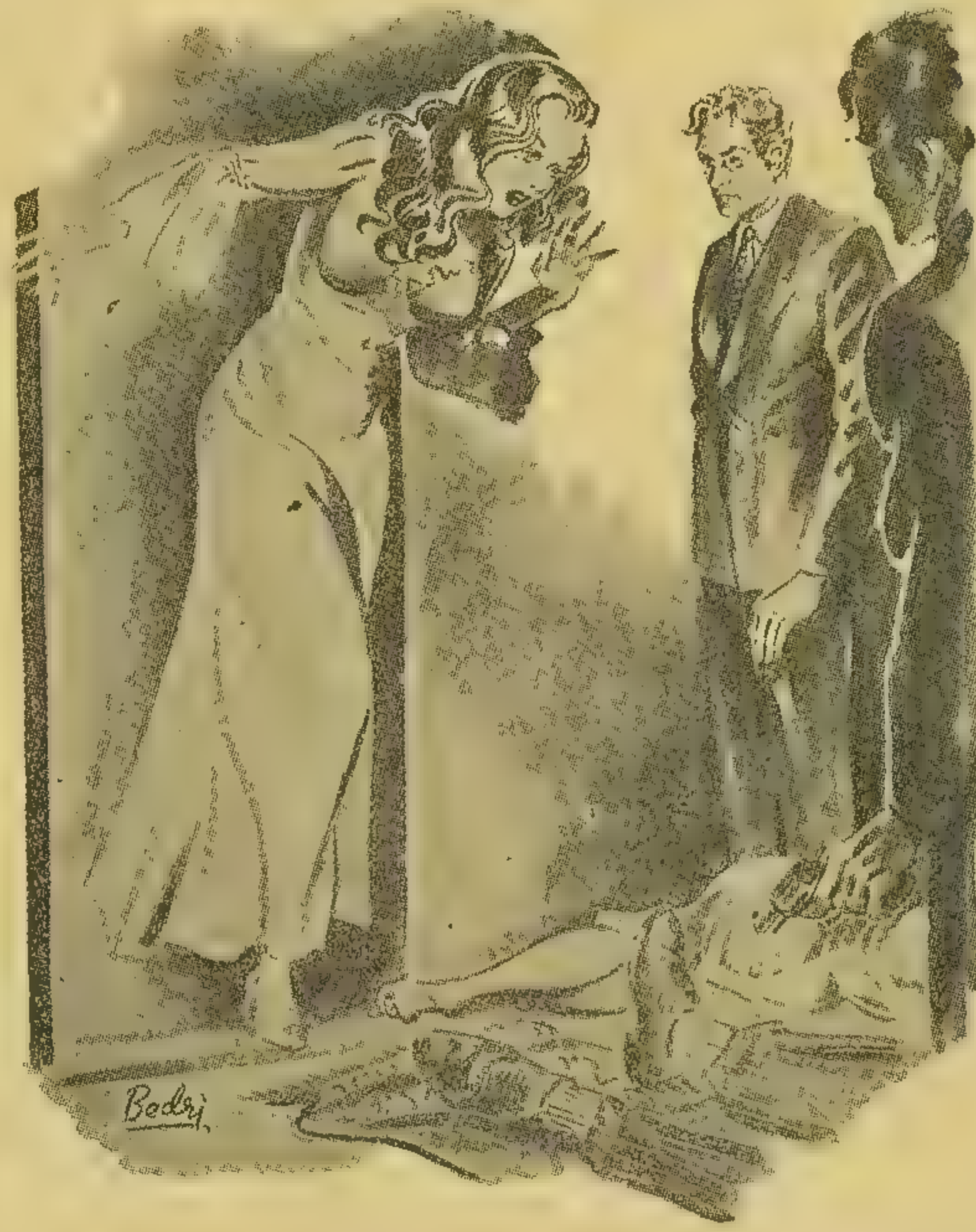
" Dümdüz hayattan zevk almayan şeytan kızımın bu hareketi beni çok sarstı. Kendisini tekdire kalktığı zaman: " — Şimdiye kadar müşterek bir hayat sürdük. Kocamız da müşterek olacaktır. Ben Samihayı sevdiğim için nefsimden fedakârlık yaparak evlenmesine razı oldum. Ben de seviyorum. " cevabını verdi. Köşte tadilatı yaptırarak, bütün odaları birbirinden geçilebilir hale sokan Sanihanın bu hayatı önceden hazırladığını ve müşterek hayata kardeşini de ikna edeceğini geç anladım. Bugün için olan olmuştur. "

" Bir doktor, maddi bir insan olduğu için, nihayet ben de bu hayatı kabul ettim. Fakat bu böyle devam edemeyecekti. Bir gün daha derin ve feci müşkilât içinde kalabilirsiniz. İşte bu yüzden hakikati size bildiriyor, bu mektupla birlikte altmış bin liralık bir çek takdim ediyorum. Adınıza yatırılmış olan bu parayı alınız ve Mısra gidiniz. Oranın kanunları birden fazla kadınla evlenmeğe müsaittir. Ve nihayet bu iki güzel kızımın sizi mesut edebileceğinden şüphe etmiyorum. "

Mektup burada bitiyordu. Refik iyice kızarmıştı. Tuğrul gözlerini açarak başını ona doğru çevirdi ve:

— Demek Mısra gitmişler, dedi. İyi saatte olsunlar!

BİTTİ

Birdenbire ara kapı açılmış, içe riye ikiz kardeş Saniha girmişti.

Elmas Yüzük

Nakleden: A. B. CANGİL

Cerri Hopkins, Nev York'taki büyük otelin holünde sinirli sinirli dolaşıyordu. Elindeki gazeteyi bir kere daha açıp, belki yirminci defa olmak üzere şu ilanı yine okudu:

" Kıymetli bir elmas yüzük bulundu! Sahibinin hergün saat ondan on bire kadar Grand Hotel'e gelip Cak Miller'i araması rica olunur. "

Cerri Hopkins, bir kere daha saatine baktıktan sonra otel kâtipinin gışesine yönelip Mister Miller'in hangi odada oturmakta olduğunu sordu. Kâtip, aksi aksi:

— 13 ve 14 numaralı odalar.. Yukarıya çıkacaksınız! dedi.

Cerri, bacaklarının bütün hızıyla merdivenleri tırmandı ve ancak 13 numaralı odanın önünde durabildi. Kapıyı tıkırdatıp da içeriden « Buyrun! » sesini duyunca kanadı açıp odaya girdi. Önce yanlış bir odaya geldiğini ve bir avukat veya doktorun bekleme salonuna girdiğini sandı. Zira burada, iskemlelere, pencerelerin pervazlarına yerleşmiş yirmi beş kişi vardı. Velâkin yanlış olduğunu anlaması uzun sürmedi. Bütün bu adamlar, hep, ilanı okuyup gelmişlerdi ve hepsi de kıymetli bir elmas yüzük kaybetmiş kimselerdi.. Ama içlerinden bazıları, hiç de öyle elmas yüzük kaybedecek kimselere benzemiyorlardı, o da başka...

Hepsi, birbirlerini kötü kötü ve alaylı alaylı süzüyor; sanki: « Şimdi görürsünüz, şu namuslu Mister Miller'in bulduğu yüzük, sizinki değil, benimki! » demek istiyorlardı.

Ama Cerri Hopkins, öyle etrafın kötü bakışlarını umursamıyacak kadar piskin bir gençti. Gidip boş kâğıt sepetinin üstüne yerleşerek, tam 14 numaralı oda ile 13 numaralıyı birleştiren ara kapının önünde beklemeğe koyuldu. Biraz sonra kapı açıldı. Mister Miller, eşikte belirdi. Mister Miller, yumuşak yüzlü bir adamdı. Saçlarına ak düşmüştü ve tatlı bakışları vardı. Cerri'ye sordu:

— Boşuna beklemiyesiniz diye soruyorum. Yüzüğünüzün taşı büyük müydü?.

Cerri, şöyle on bin dolarlık bir yüzük tasarlıyarak gülümsedi:

— Büyüktü!.

— Buyrun!.

Kapı ikisinin ardından kapandı. Mister Miller, Cerri'ye:

— Galiba yüzük sizin! dedi.

Sonra cebinden iri taşlı bir yüzük çıkardı.

— Kaybettiğiniz yüzük bu mu?.

Taşın iriliğini görünce Cerri'nin gözleri büyüdü. Yüreğinden sevinç taşarak söylendi:

— Tastamam!.. Bulamıyacağım diye ödüm patlamıştı!.. Allah namuslu insanlardan razı olsun!.

Mister Miller, yine tatlı tatlı güldü:

— Nihayet şu gazetelere verdiğim ilân sayesinde yüzüğün hakiki sahibini bulduğuma okadar sevinıyorum, ki anlatamam.. Bayım, bulduğum yüzüğü iade ettiğim için siz-

den bir mükâfat istiyecek değilim! Yalnız, gazete ilânlarına tam 60 dolar masraf ettim.. Bu paranın cebimden çıkmasını istemezsiniz herhalde?.. 60 doları verirsiniz, yüzüğünüzü alırsınız!.

Cerri Hopkins, on bin dolarlık bir yüzüğü 60 dolara kolayca eyle geçirmenin sevinci içinde, yanında 60 dolar bulunuşuna da ayrıca

şükretti. Hemen paraları çıkarıp masaya saydı ve adama bin türlü teşekkür ettikten, dünyada hâlâ namuslu insanlar bulunduğuna dair bir hayli felsefe yaptıktan sonra yüzük cebinde, etekleri uça uça çıkıp gitti.

Grand Hotel'den beş dakika ötede Mister Arşer'in kuyumcu mağazası vardı. Cerri, hemen oraya yöneldi. Yüzüğün kaç satılacağını öğrenmek istiyerek kuyumcuya sordu. Adam yüzüğü bir güzel tetkik ettikten sonra, Cerri'nin fal taşları kadar açılan gözlerine baka baka:

— Bir dolar eder efendim!.. demesin mi?

Cerri'nin nasıl dükkândan fırlayıp otele koştuğunu ve 14 numaralı odaya seğirttiğini dil tarif edemez. Velâkin geç kalmıştı. Mister

Miller, bir dakika önce otelden ayrılmıştı ve 14 numaralı oda bomboştı. Fakat yanındaki 13 numaralı odada, bulunan yüzüklerini alıp 60 ar dolar reklâm parasını ödeyen 25 kişi dünyanın gürültüsünü yapıyorlardı...

Yalnız başına aldanmamış olmak da bir tesellidir ve Cerri bu teselliyle boynunu büküp geri döndü.

HORTLAK TAYYARE İLE DA- HA NE CİNAYET LER İŞLEDİN?

HİÇ.. GLORYA BİRİNCİSİ YDI ONU KURTARMAK İÇİN VERDİKLERİ PARAYLA DAHA BÜYÜK İŞLER YAPACAĞIM BEN SANDIĞINIZ GİBİ BİR ÇETE REİSİ DEĞİLİM. HİÇ YARDIMCIM YOK.. HERŞEYİ BEN VE MAKİNELE- RİM YAPAR.

İNSAN YERİNE MAKİNE.. MAKİNE KONUŞMAZ.. HIYA.. NET TE ETMEZ.. BENİM U- SULUM EL DEĞDİRMEYEN MAKİNE İLE ÖLDÜRMEKTİR.

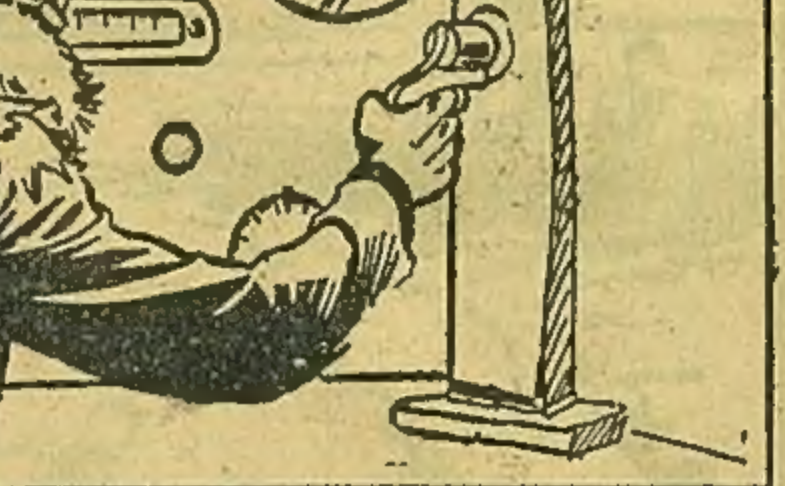
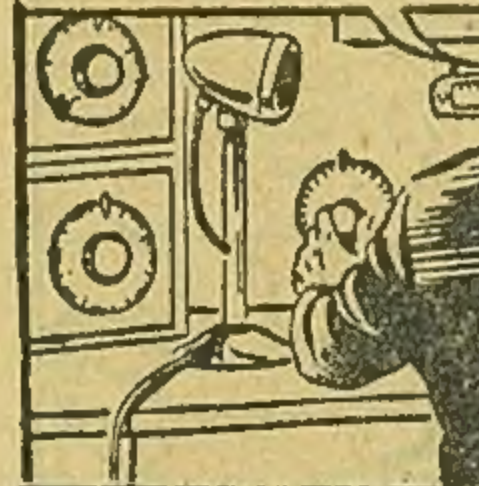

ÖLMEZ.. DEN EVEL MANDRAKE BELKİ ARKA- DAŞLARINI TE- LEVİZYON PER- DESİNDE GÖR- MEK İSTER..

APTULLA- LAH NARDA.

ÖYLE SİÇRAMA.. ZAMANINDAN EVVEL BU TETİĞİ ÇEKMEK ZL- RUNDA KALIRIM SONRA.. OTUR.

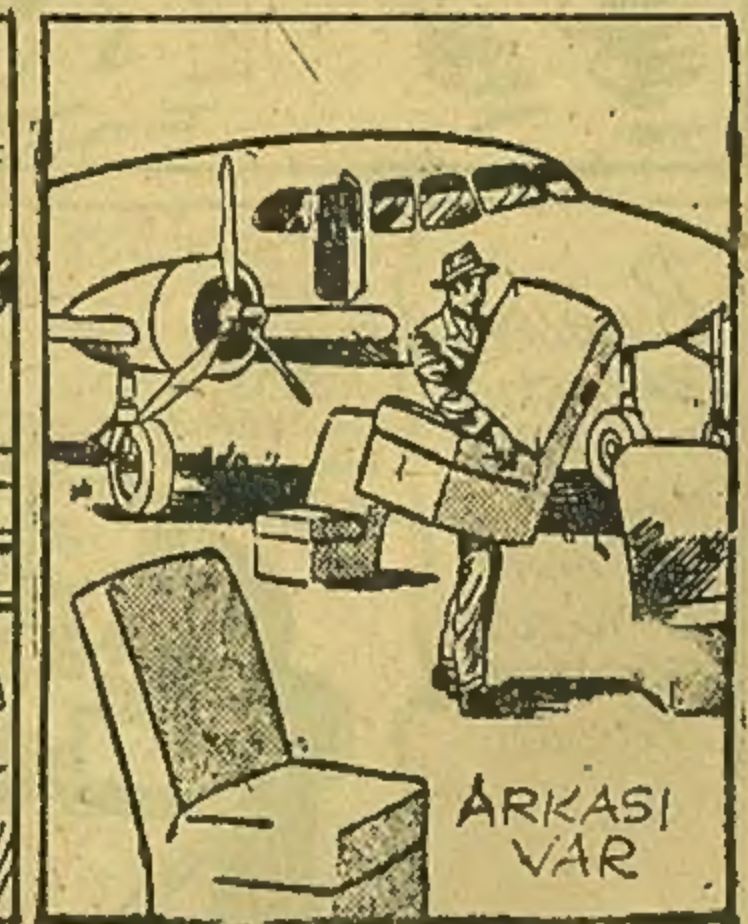
APTULLAHLA GLORYA'YA NE MI YAPACAĞIM? SORDUĞUM ŞEYE BAK.. HAYALET TAYYARE YAKINDA YERE İNECEK.. YAR.. DİNCİM İÇİN- DERİ KOLTUK- LARI ÇIKA- RACAK.

CESARETİNİ KAYBETME GLORYA.. İHTİYAR.. ONLARI NE YAPACAKSIN

APTULLAHLA GLORYA'YA NE MI YAPACAĞIM? SORDUĞUM ŞEYE BAK.. HAYALET TAYYARE YAKINDA YERE İNECEK.. YAR.. DİNCİM İÇİN- DERİ KOLTUK- LARI ÇIKA- RACAK.

ne yakışıklı bahriyeliler gelirdi vak-
tiyle? Eğer kapanmamış da hâlâ
açıksa, suyun hemen kenarındadır,
Sen Polde, Lotsen Kayla Tir-Gase
sokağı köşesinde. İhtiyar Jansen
işletirdi onu... »

Dallas düşünceli, mırıldandı:

— Öyle ise bir tayfa meyhanesi
olacak. Gidip bakalım!

Hemen yatak odasına girdi, son-
ra elinde otomatik bir tabanca ol-
duğu halde geri döndü ve şarjörün
dolu olup olmadığına baktıktan son-
ra, tabancayı cebine attı. Bir iskem-
lenin üstünde duran empermeabl-
nı; bir kasket ve bir de cep feneri
aldı. Sonra durdu, döKantinyeye
baktı ve dedi ki:

— Volf bu akşam buradaydı.

Fransız şaşmış bir halde:

— Volf mu? dedi. Neden gelmiş?

— Bize, tetikte olmamızı söyle-
mek için gelmiş. Burada kendileri-
le ahabap olduğum iki Amerikalı,
federal polis memurlarıymış. Sen
hiç onlarda şüphelenilecek bir şey
gördün mü?

Arkadaşı gülmeğe koyuldu.

— Yoook, ne gezer? Bende, bil-
hassa barda kafayı çekmekten hoş-
lanan iki adam intibai bıraktılar.

Dallas, kurnaz, başını önüne eğ-
di:

— Sakın çürük tahtaya basma!
dedi. Brever gayet budala görünü-
yor ama çok kurnaz bir herif. Şu
andan itibaren çok dikkatli olmalı-
yız ve ilk ihtiyat tedbiri olarak da
otelden beraber çıkmıyalım.

Kant, bu düşüncüyü doğru buldu-
ğunu gösteren bir hareket yaptı.

— Ben önden çıkayım.. dedi. Beş
dakikaya kadar Jungfernstegde, kö-
sedede gel beni bul. O zamana kadar
bir taksi çağırılmış olurum.

— Yanında silâhın var mı?

Arkadaşı cevap yerine cebini ok-
sadı ve çıktı.

Rihtimin eskimiş kaldırımına, a-
ralıksız yağmur yağıyordu. Sokağın
köşesinde duran ve « Lotsen Kay »
adının yazılı bulunduğu levhayı ışıık-
landıran fener, yağmurun şiddetinden
bir çeşit sis arkasında kaybol-
muş gibiydi. Rüzgârın gürültüsünü,
suların şikirtisi bastırıyor, lâkin li-
manı çeviren mağazalarda bir tek
ışık bile yanmıyor ve ortalıkta hiç
bir insan görünmüyordu. İki arka-
daş, parlak ışıklı ve insan kayna-
şan Spilbudenplatsda taksiyi sav-
mışlardı. Bir kahveye girip de göz-
den geçirdikleri bir şehir planı sa-
yesinde en aşağı on dakikalık bir
yürüyüşten sonra Lotsen Kayı bul-
dular. Tir Gasenin çirkin ve alçak
evleri tamamen karanlıktı. Fenerin
sönük ışığında, rihtimin köşesinde
bulunan binanın üstündeki levhayı
okudular: Helga kahvehanesi, sahi-
bi Ole Jansen.

Binanın alt katından başka bir
tek çatı arası penceresi bulunan i-
kinci bir katı daha vardı ve o da,
diğer evler gibi zifiri karanlıktı.
Saat bire yirmi vardı ve iki ahabap,
evvelâ, kahvenin vaktin geç olma-
sından dolayı kapanmış olduğunu
sandılar. Fakat yapıya yaklaşıp yak-
laşmaz, boş olduğunu sezmekte ge-
cikmediler. Bütün kepenkler kapalı-
ydı ve kapının kepenginin üstünde
yarı yarıya yırtılmış afişler yapıştı-
rılmıştı. İçeri girmek istedilerse de
kapıyı açamadılar. Binanın arkasın-
da dar bir sokak ve köşede de bir
avluyu örten tahta parmaklık var-
dı. İki ahabap, bu avlunun dibinde
basık bir kapı ve pencere gördüler.

Dallas, arkadaşına seslendi:

— Gerile!

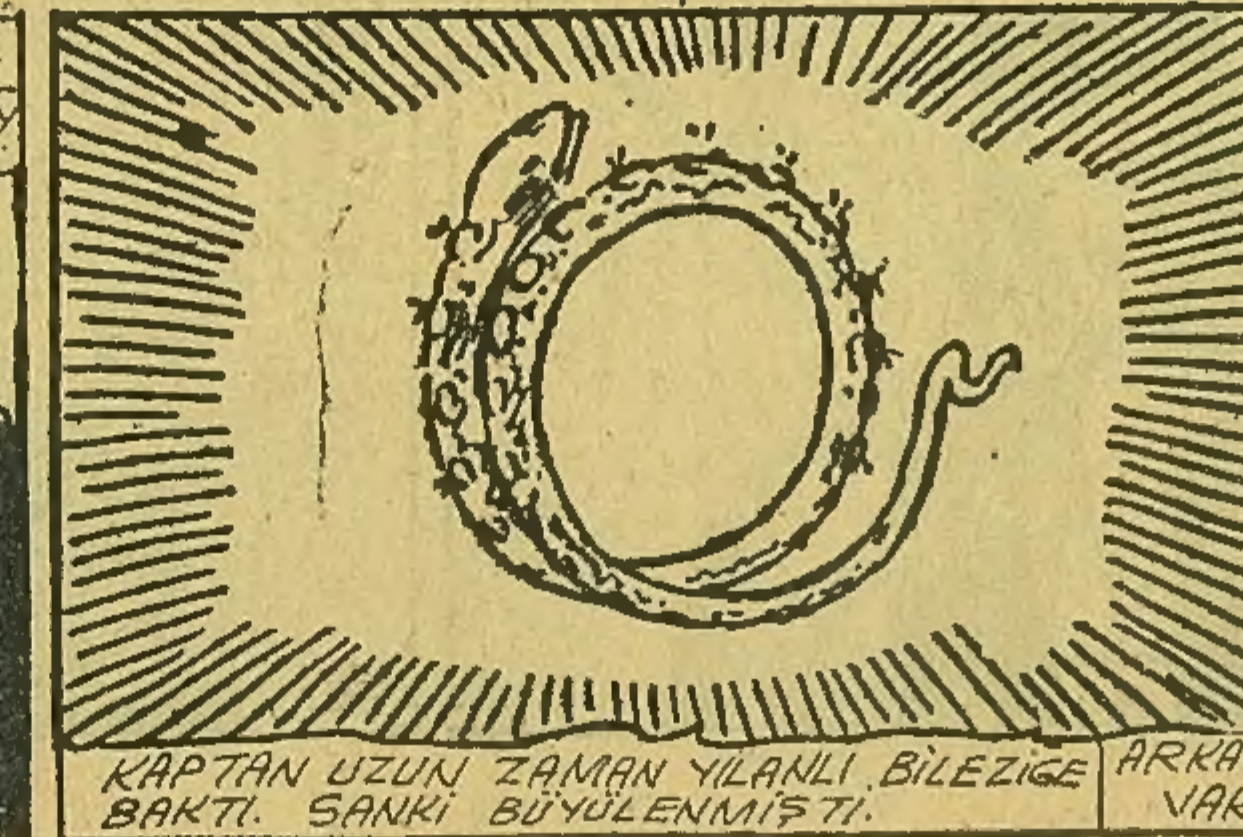
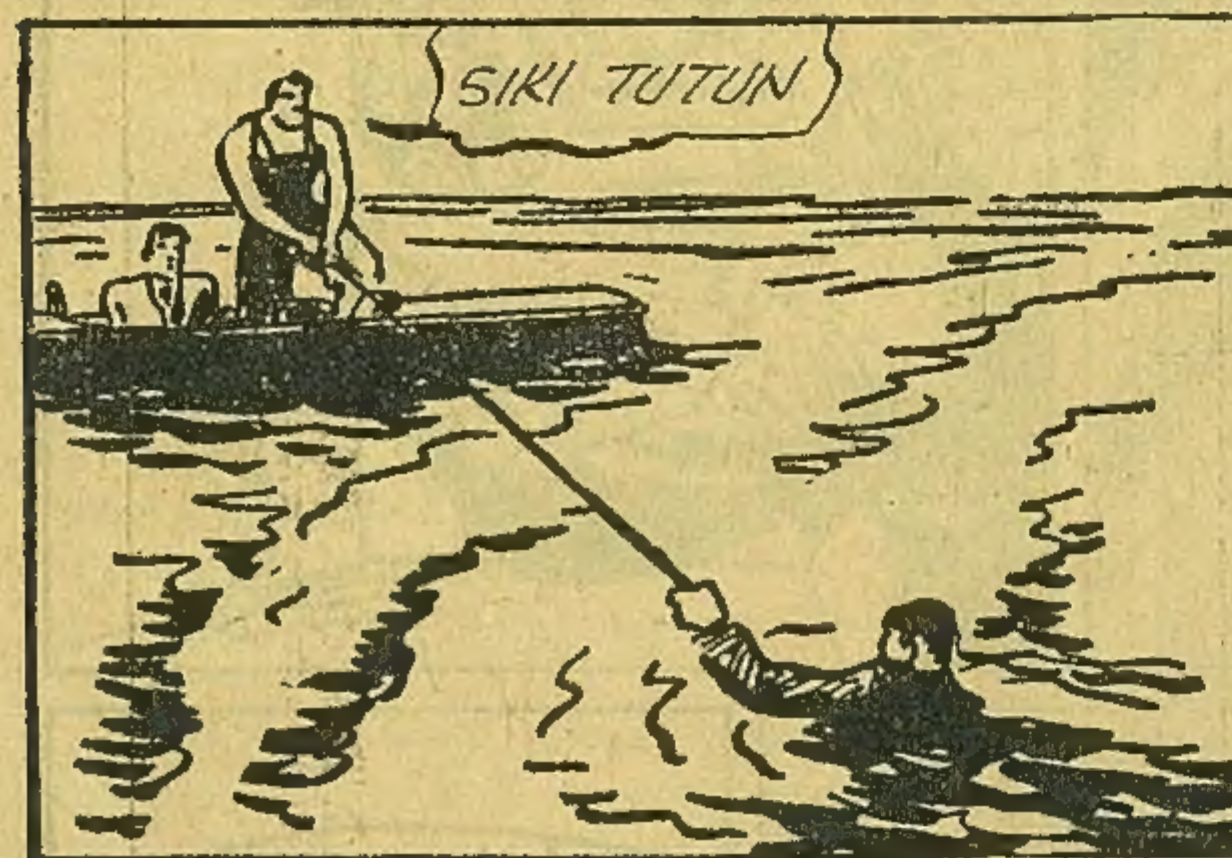
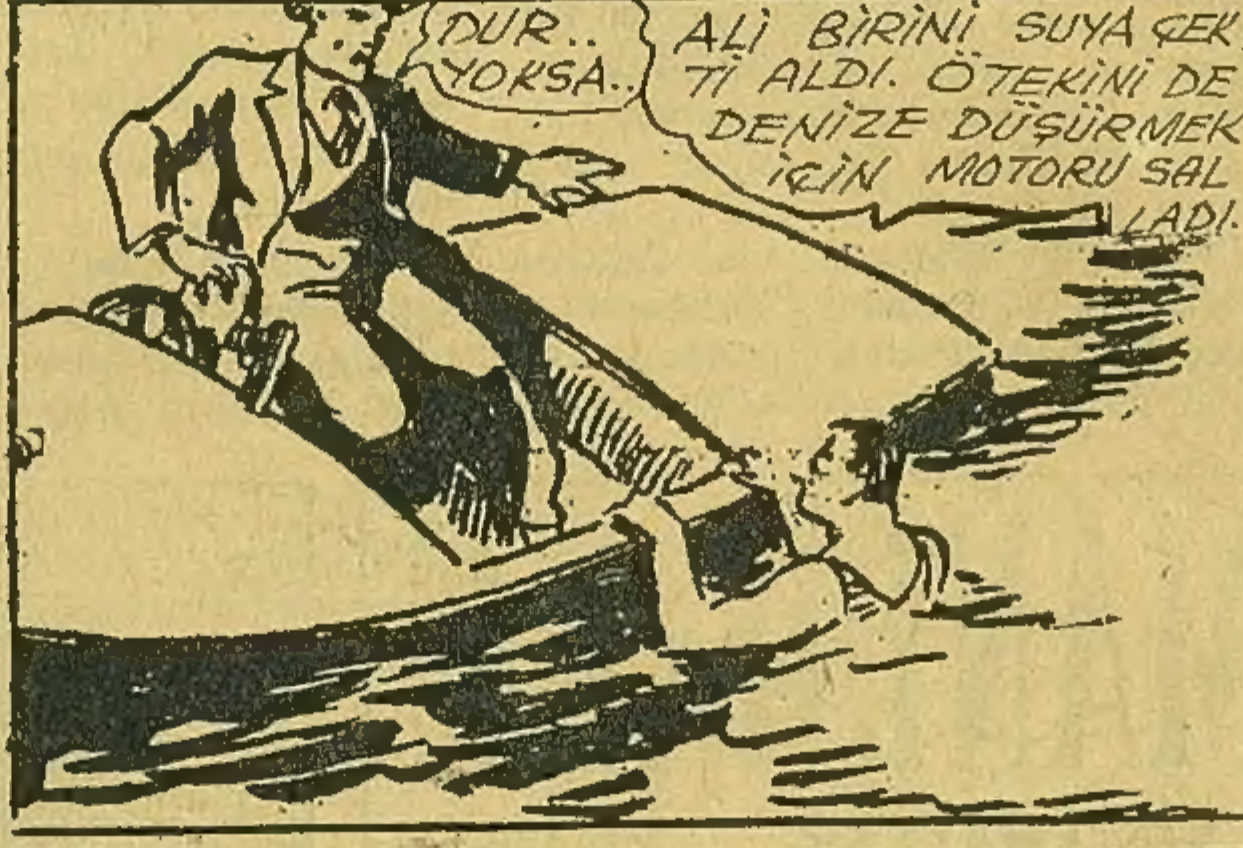
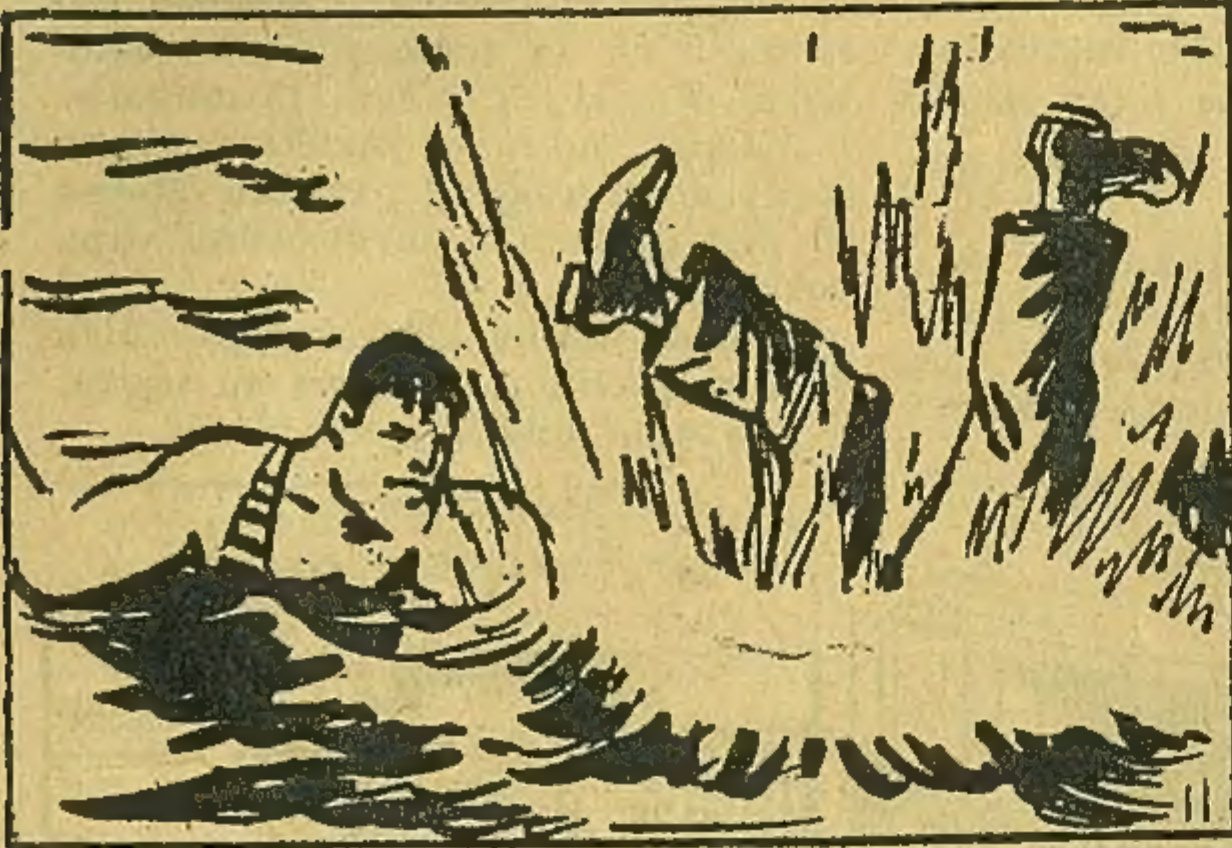
Sonra cebinden bir çakı çıkardı
ve pencerenin mandalıyla oynıya-
rak, az bir zaman sonra camın üst
tarafını açmaya muvaffak oldu. Ar-
kadasına:

— İçeri girdikten sonra pencere-
yi arkandan kapat!

(Arkası var)

KARA ALI

TILSIMLI BİLEZİK

GİZLİ VAZİFE!

OĞLUM SUSUZLUKTAN ÖLÜYOR NE OLUR?! ALLAH RIZASI İÇİN BİRAZ SU VERSİNLER. SAKIN NE OLUR BİRAZ SU İSTE...

OL YAVRUM PEKİ...

JOZEF BİR ASKER ÇAĞIRDI. YAVRUM BURADA SUSUZLUKTAN ÖLEN KİMSELER VAR. BİRİMİZ İNSİN DE BİR MATRA SU AL. AYAĞINI AŞAĞI A-TANI GE-İTİRİM.

YAVRUM ACI BİRAZ İÇLERİN DE ÇOCUK VE KADINLAR VAR. DÜŞÜN BİRAZI AYNI DÜ-RUMDA SE-NİN KARIN OLSA...

AKLIM ERMEZ! BİZE YASAK DEDİLER... YASAK... AŞAĞI İNENİ GEBERTİRİM.

BOĞAZIM YANIYOR. ÖLÜ-YORUM ANNE! NE OLUR BİRAZ DÜR YAV-SU! RUM.. SANA BELKİ BİR YUDUM SU BULABİLİRİM.

JOZEF KAPINI AÇTI AŞAĞI İNE-CEKTI. İÇERİDEKİLER YAL-VARDILAR.

JOZEF.. JOZEF.. ÖLDÜRÜR SENİ BU ALCAKLAR.. GİTME GEL..

NÖBETÇİ SİLAHINI KALDIR-DI. JOZEF GÖZLERİNİ NÖ-BETÇİNİN GÖZLERİNE DIKTI. BENİ ÖLDÜREMEZSİN. ÇÜNKÜ HITLERDEN BÜYÜK BİRİNE ALLAH İNANI-YORSUN SEN.

JOZEF ÇEŞMEYE DOĞ-RULDU. HERKES DEHŞET İÇİNDEYDİ. NÖBETÇİ DE NE YAPACAĞINI ŞAŞIRMIŞTI. FAKAT..

BİRDEN ATILDI. JOZEFİN ELİN-DEKİ BAKRACI UZAKLARA FIRLATTI.

JOZEF BİR AN İÇİN DÜ-ŞÜNDÜ. SONRA AVUCUNU SU İLE DOLDURDU.

ALLAH KORUDU SE-Nİ BABACIĞIM. ALLAH RAZI DUSUN SENDEN.

VAGON KAPILARINI KAPA-YINIZ. SESİNİZİN ÇİRTİ-ĞİNİ GÖRÜRSEM VA-GONU ATEŞE VERİRİM. ARTIK ÇOK ÖLDÜNUZ.

YOLCULUK BOYUNCA AĞLIK VE SUSUZLUK-TAN BAYGIN VE Bİ-TAP HALE GELDİLER.

CESARET CESARET ÇOCUKLARIM.. HELBET BU GEÇENİN BİR SA-BAHI VAR-DIR.

EN SONUNDA TOPLAMA KAMPINA GELDİLER. KAMP DERME ÇAT-MA KULUBELERDEN YAPILMIŞ. ETRAFI DİKENLİ TELLE ÇEVİRİLMİŞTİ.

HAYVAN SÜRÜSÜ GİBİ KAMP-TAN İÇERİ TIKILDILAR. VOLF MÜLLER İSMİNDE BİR ALMAN SUBAYI YOKLANA YAPTI.

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

